UFO

1983 - 2 ÅRGANG

3

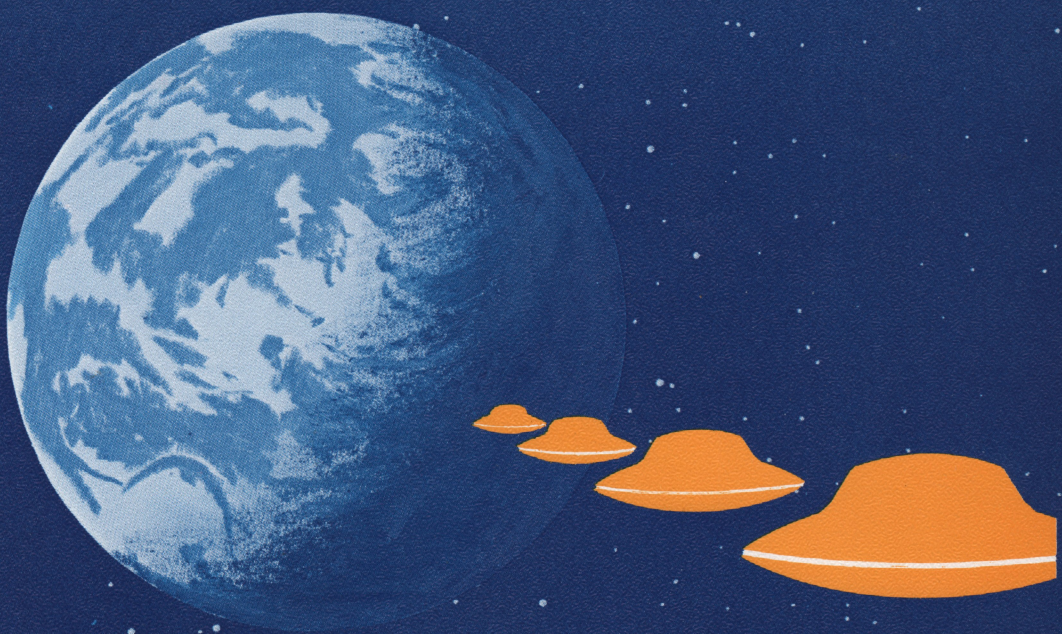

ABONNEMENT KR. 80 · LØSSALGPRIS KR. 18 PR. NUMMER

Tidsskriftet UFO 1983 · 2 årgang.

Utgitt av UFO-NORGE -
en landsomfattende forening

UTGIVELSE

Tidsskriftet UFO utgis av foreningen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenene, samt informasjon til medlemmene og offentligheten.

* REDAKSJON

Ansvarlig redaktør: Finn Kalvik

Adresse: Postbox 1155
5001 Bergen.

Telefon: 05-28 01 26

Redaksjonssekretærer:

Leif Havik
7490 Rognes. Tlf.: 07-43 42 25

Frank Lie
Lundveien 4
3100 Tønsberg. Tlf.: 033-12 369

Knut Aasheim
Postbox 142
2073 Bøn. Tlf.: 02-76 15 65
Fra våren '83 " : 06-95 15 65

* ABONNEMENT/MEDLEMSKAP

Tidsskriftet UFO utkommer med 5 nummer i året. Abonnement gir medlemskap i foreningen og koster for 1983 kr. 80.- Beløpet betales enklest over postgiro.

Postgirokontonummer: 3 07 08 10

* Abonnementsadressen: UFO-NORGE
Postbox 1155
5001 Bergen.

De i "UFO" offentliggjorte artikler fremstår som bidrag til kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenene og forskningen av disse, uten at foreningen UFO-NORGE eller bladets redaksjon er annsvarlige for, eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger. Soff fra bladet må kun gjengis med fullstendig kildeangivelse. Redaksjonen mottar gjerne stoff og innlegg fra leserne.

Trykk: Svein Anthun, UFO-NORGE Vest.
Design/layout av omslag: Knut Aasheim.

ORGANISASJONSOVERSIKT FOR UFO-NORGE

DAGLIG LEDELSE:

Denne utgjøres av en komite på seks medlemmer:
Kåre Elvik
Elbjørg Fjeldberg
Hans Kr. Moe
Odd-Gunnar Røed
Erling Strand
Knut Aasheim

* INFORMASJONS- & KONTAKTADRESSE:

UFO-NORGE
Postbox 14, 3133 Duken.
Tlf.: 033-83 606

RAPPORTSENTRAL:

UFO-NORGE
Postbox 38, 2045 Leirsund.
Tlf.: 02-72 55 07

FORSKNINGSSEKSJON:

UFO-NORGE
Postbox 485, 7001 Trondheim.

* AVDELINGER & LEDERE:

UFO-NORGE ØST

Elbjørg Fjeldberg
Postbox 38, 2045 Leirsund.
Tlf.: 02-72 55 07

UFO-NORGE SØR

Arne Pross Thomassen
Postbox 902, Birkelund, 4801 Arendal
Tlf.: 041-15 286

UFO-NORGE VEST

Finn Kalvik
Postbox 1155, 5001 Bergen.
Tlf.: 05-28 01 26

UFO-NORGE MIDT

Leif Havik
Postbox 485, 7001 Trondheim.
Tlf.: 07-43 42 25

UFO-NORGE NORD

Leif Normann Solhaug
Postbox 19, 8387 Fredvang.
Tlf.: 088-94 168

ISSN 0800-1758

SIDEN SIST – redaktøren har ordet

USO, er en mindre kjent forkortelse hos UFO-interesserte, og den står for: Uidentifiserte Sjøgående Objekter. Slike USO's, har det vært mange av de senere år, men blir konsekvent nevnt som fremmede ubåter.

Nå vil ikke jeg benekte at vi fra tid til annen kan få fremmede ubåter inn i våre fjorder. Den sovjetiske ubåten som grunnstøtte ved Blekinge i den svenske skjærgård, er et tydelig eksempel på at slikt kan skje, men der hvor man bare har hatt sonarkontakt med USO'er, er det betegnende at det ikke har lykkes å få dem opp til overflaten, eller å uskadeliggjøre dem.

Ser vi tilbake til siste verdenskrig, kan vi konstatere at ubåtflåtene - særlig den tyske - hadde 50 % tap, alle fem årene sett under ett. M.a.o. var ubåtene særlig sårbare for overflateangrep (synkeminer). I dag er den nyere del av de respektive lands ubåtflåter adskillig mer avansert, men det kan man også si om angrepsvåpnene til overflatefartøyene.

Det synes da nesten utrolig at man til dags dato ikke har maktet å uskadeliggjøre et eneste USO, som påstås å ha trengt inn i våre, og andres territorialfarvann.

Fra utallige beretninger verden over har vi lest og hørt om UFO'er som er sett dykke ned i hav og større innsjøer, og mange rapporter kan fortelle at de også er sett komme opp av hav og innsjøer og fly vekk. Dette indikerer at det slett ikke er sikkert at vi i alle ubåtmeldinger har med jordiske ubåter å gjøre. Vanskelighetene med å uskadeliggjøre dem, kan nok tyde på det.

Det å trenge inn i et lands territorialfarvann med en, eller flere ubåter, er en såpass vanskelig operasjon at det synes utrolig at dette skulle gjenta seg gang etter gang. Vi må ha grunn til å tro at her opererer både USO og ukjente lands ubåter.

Vi skal forsøke - kanskje i neste nummer - å bringe en beretning om USO'er.

-- oo --

Sammen med dette nummer vedlegger vi et prøvenummer av UFO-Sverige Aktuellt, med hilsen fra "søta bror".
Det er kanskje noen av våre medlemmer som vil supplere sin UFO-viten med hva som skjer på andre siden av Kjølen? Inne i bladet finner dere et girokort til avbenyttelse.

-- oo --

Dette nummer er grunnet ferie i trykkeriet, en måned forsinket. Vi beklager, men håper å være ute med nr. 4, i oktober!

På gjenhør!

I dette nummer:

Prosjekt Hessdalen-..... side 2-3
UFO og vitenskapen,..... " 4
Havarerte UFO'er, del 1,..... " 7
UFOlogi - den forsømte vitenskap,. " 11
Lytting etter E.T.,..... " 14
Undersøkelser av UFO-rapporter,... " 16
Parapsykologi og virkelighet..... " 19
Øyet i rommet,..... " 25
Å se det - er å tro det,..... " 27
Neumann-maskiner og ETI s. 34
Presseklipp,..... " 36

☆
☆☆
☆

"PROSJEKT HESSDALEN."

Helgen 3-4-5. juni ble det holdt et UFOrmelt møte mellom ledelsen i UFO-Sverige og representanter fra Komitèen i UFO-Norge.

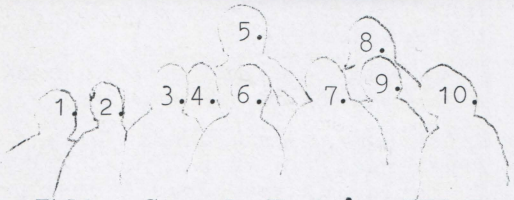

1. Erling Strand..Komitèen UFO-Norge.
2. Carl-Anton Mattsson..Marknadssjef.
3. Ulf Ekstedt.(U.S)Eskilstuna U.F.
4. Mona Nilsen....UFO-Norge.
5. Jan Fjellander.UFO-Sverige.
6. Christer Nordin.Ordførande.
7. Mats Nilsson...Kontaktadresse.
8. Håkan Ekstrand.Redaktør.
9. Jørgen Granlie.Styrelsen.
10. Odd-Gunnar Røed.Komitèen UFO-Norge

LONDON KONGRESSEN `83

Nevnes bør at Jan Fjellander (U.S) og Odd-Gunnar Røed (U.N.) viser bilder fra Arendal og Hessdalen, for å vinne støtte til projektet senere denne høsten.

LYKKE TIL!!

Det ble drøftet mange interessante ting her denne helgen, men vi skal holde oss til det mest spennende, nemlig høstens Hessdalsprojekt. Jan Fjellander, kjent fra både svensk T.V. og nærradio i Stockholm, (Kanskje noen så programmet om å gå på glødende kull, for noen uker siden? Hvem andre var med og gikk der?) var mannen som startet opp hele Hessdalsidèen. Han fikk oss andre drivende interessert i en fart, og nå er vi igang med dette vårt hittil største projekt.
Dette skal i første rekke være et samarbeide mellom UFO-Norge og UFO-Sverige, og felles skal vi forsøke å vekke en opinion i landet, for å prøve å berge dette i land rent økonomisk.
Vi regner jo med at noen firmaer er interessert i å la sitt produkt og navn brukes i forbindelse med Hessdalen og mulig oppklaring av fenomenene der. Det er tross alt verdenskjent nå.
Vi må jo også selv trekke en stor del av lasset, så vi ser oss nødsaget til å opprette et fond som vi håper mange, mange vil sende inn penger til, nemlig:

PROJEKTFONDET.
BRUK GIRO nr. 4 00 69 61
Her vil alle midler gå ukortet til forskjellige projekter, nå i dette tilfellet, Hessdalsprojektet.
UFO-Sverige vil støtte opp med et lignende fond. Her vil det gå med mye penger til instrumenter og bemanning av Hessdalen i to måneder i høst, men vi håper det vil betale seg mangedobbelt i form av oppklaringer. Alle som synes de har noe å bidra med i denne forbindelse bes sende alle idèer til Komitèens adresse

KOM IGJEN, STØTT OPP!!!

HESSDAL-PROSJEKTET

Hovedmålsetningen med Hessdal-prosjektet er å finne ut mer om UFO-problemet. Vi har nå en mulighet til dette pga den store UFO-aktiviteten i Hessdalen. Vi tar vel ikke så mye feil hvis vi sier at Hessdalen ifjor hadde verdens største UFO-aktivitet. Også i år er det mange som har sett UFO, selvom aktiviteten i øyeblikket ser ut til å ha stilnet noe.

Prosjektet vil bli delt i to hoveddeler, A og B, som kan gjennomføres separat eller sammen.

Del A

Prosjektdel A skal kartlegge mest mulig av hva som har skjedd. Her må man samle inn kopier av alle bilder som er tatt, få skrevet ned rapporter om alle observasjonene og samle inn data som kan ha betydning for saken.

I rapportene er det viktig å få med:

- tid
- sted
- utseende
- rørelsesmønster
- meterologiske data
- fysiske/psykiske effekter

og andre momenter som kan være viktige.

Det vil selvsagt bli en stor jobb å få tak i alle som har noe å rapportere, men vi håper at alle de som har sett noe, forteller det til Leif Havik, som er en av de som skal arbeide med prosjektet.

En del som bor i Hessdalen bør forberede seg på at de vil bli kontaktet (for å høre hva de har sett).

Rapportmaterialet vil bli gransket, og resultatet av dette vil bli presentert. Statistisk materiale vil også presenteres.

Del B

Prosjektdel B skal gjennomføres hvis aktiviteten tar seg opp igjen. Stikkordet her er målinger. Vi må ha en god del forskjellige instrumenter plassert på vitale steder i Hessdalen. Alle målinger bør kontinuerlig overvåkes sammens med bevegelsesmønstret til objektene.

Utstyr som vi vil trenge, er bl.a:

- Fotoutstyr med ulike filmer
- Spektrograf
- Magnetograf og magnetometer
- Feltstyrkemåleutstyr
- Seismisk måleutstyr
- Meterologisk måleutstyr
- Radar
- Støymåleutstyr

Første del av B vil gå ut på å kartlegge hva slags utstyr vi trenger, og hvor det skal plasseres. Del B vil kreve en del mennesker som kan betjene instrumentene.

Det mest interessante materialet vil muliges komme fra del B. Det blir nok det som vil trenge mest bearbeiding også.

Hvis vi får inn nok penger til dette prosjektet, vil vi allerede i oppstartingsfasen kjøpe inn konsulenttjenester fra forskningsmiljøene.

Jeg oppfordrer alle til å støtte dette prosjektet. Tenk hvilken mulighet vi har!

UFO OG VITENSKAPEN DEL 2

av Sivilingeniør Hans Kr. Moe

TIDEN

Vi har vel alle tenkt - du verden som tiden går -, men de færreste har spurt seg selv om h v o r d a n tiden går. Den klassiske oppfatning er at tiden er en kontinuerlig, uendelig strøm fra evighet til evighet. Også Einstein forutsatte i sine formler at tiden var kontinuerlig. De siste års forskning har imidlertid gitt indisier på at tiden - kronos - kanskje ikke er en slik endeløs strøm.

RHO-MESONEN

Det er funnet at rho-mesonen, som er en elementærpartikkel, har en gjennomsnittlig levetid på ca. $4 \cdot 10^{-24}$ sekund. Vi husker at $10^{-1} = 0{,}1$, $10^{-2} = 0{,}01$ osv., og at $10^{2} = 100$ og $10^{3} = 1000$.

HEISENBERG

fant teoretisk at den minste lengde er på 10^{-13} cm. For å tilbakelegge denne lengden, trenger lyset ca. $3 \cdot 10^{-24}$ sekund. Vi husker at lyshastigheten = $3 \cdot 10^{8}$ meter pr. sekund.

EFFEKT = TID . ENERGI

Hvem har ikke rystet fortvilet på hodet etter å ha fått elektrisitetsregningen! Vi betaler for brukt effekt regnet i kilowatt-timer (kWh). Eller m.a.o. vi betaler for energi ganger den tid vi bruker energien i. Vi får at:

$$t = \frac{W}{E}$$

hvor W er effekt, E er energi og t er den tid energien virker. I denne ligningen setter vi W lik den minste enhet for elementærladning, som er Plancks virkningskvantum, lik $6{,}6 \cdot 10^{-27}$ energisekund. Verdien for E finner vi av:

$$E = m \cdot c^{2}$$

(se artikkelens del 1). Her setter vi m lik protonets masse $1{,}7 \cdot 10^{-24}$ gram. Vi får da at t blir ca. $4 \cdot 10^{-24}$ sekund. (Vi husker at atomkjernen er bygd opp av neutroner og protoner).

KRONON

Vi har nå sett et praktisk og to teoretiske eksempler hvor vi har fått bestemt det minste mulige tidsintervall - kronon - som vi i det følgende setter lik $t_k = 10^{-24}$ sekund. tk er altså den minste tidskvant.

Hendinger som skjer fortere enn tk, altså tar mindre tid enn 10^{-24} sekund, kan ikke vi registrere, hverken med våre sanser eller våre instrumenter. Betingelsen for at tid, slik vi kjenner den kan eksistere, er at et hendelsesforløp tar lengre tid enn 10^{-24} sekund.

Til sammenligning kan en minste lyskvant - foton - bare eksistere når en bestemt minste mengde energi blir sendt ut fra atomet.

BETINGELSER

Teoretisk har vi nå slått fast at en bevegelse i rom-tiden må vare minst 10^{-24} sekund for å kunne eksistere. Bevegelse er alltid knyttet til materie eller masse. De hurtige svingninger i atomkjernen er eksempler på slike bevegelser. Betingelsen for at et rom får den fjerde dimensjonen - tiden - er at det er masse tilstede i dette rommet. Da først blir tid "skapt", og vi får rom-tiden som omfatter vårt kjente univers.

Som en følge av dette får vi også svar på hva som finnes u t e n f o r vårt ekspanderende univers. Der finnes bare masseløst rom og dermed ingen tid. Rom-tiden blir "skapt" etterhvert som universet utvider seg og det tidløse rommet blir fylt med masse.

DEMATERIALISERING

Dersom en masse består av atomer med "svingninger" som er hurtigere enn tk = 10^{-24} sekund, kan denne massen ikke eksistere i vår kjente rom-tid. Massen vil altså forsvinne eller dematerialisere fra vårt univers.

REISER I ROMMET

Vi tenker oss nå et romskip på vei fra jorden. Etterhvert som hastigheten øker vil romskipets masse øke, og romskipstiden vil gå saktere enn tiden på jorden.

Det vil si at en bevegelse, f.eks. en atomsvingning, som ombord på romskipet varer i $t_k = 10^{-24}$ sekund, kan vare 1 sekund på jorden. For å oppnå dette at $t_{romskip} = 10^{-24}$ sekund og at $t_{jord} =$ 1 sekund, må vi aksellerere romskipet opp i stor hastighet. Hastigheten finner vi ved hjelp av ligningen

$$t_s = t_0 \cdot \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

hvor t_s er tiden ombord på romskipet og t_0 er tiden på jorden. Vi setter $t_s = 10^{-24}$ sekund og $t_0 = 1$ sekund. Den nødvendige hastighet for romskipet blir

$$v_k = 3\sqrt{10^{16} - 10^{-32}} \text{ meter pr. sekund.}$$

Denne hastigheten er svært nær lysets hastighet, og vi får naturligvis en formidabel masseøkning for romskipet. Men denne masseøkningen er langt fra uendelig. I ligningen

$$t_s \cdot m_s = t_0 \cdot m_0$$

hvor m_s er romskipets masse og m_0 er den samme masse på jorden eller "i ro" setter vi inn $t_s = 10^{-24}$ sekund og $t_0 = 1$ sekund. 1 kilo masse på jorden vil med en hastigeht på

$$v_k = 3\sqrt{10^{16} - 10^{-32}} \text{ meter pr. sekund}$$

øke til $m_s = 10^{24}$ kilo, eller 1 kvadrillion kilo, eller utskrevet 1 000 000 000 000 000 000 000 000 kilo. Dette lyder ufattelig, men sammenlignet med den totale masse i universet er det bare en dråpe i havet. Massen for vår sol er på ca. $2 \cdot 10^{30}$ kilo, så romskipet vårt på 250 tonn vil "bare" få en masse på ca. 1/10 av solens masse.

Hvorfra vi skal skaffe all den energi som må til for å få en slik masseøkning, skal tas opp i en senere artikkel.

Hva skjer så med romskipet vårt når det har fått denne enorme masseøkningen! Jo, det vil ganske enkelt dematerialisere, forsvinne, fra vår rom-tid eller vårt kjente univers. Sett fra romskipet vil det være universet som "forsvinner". Hvor det "blir av" romskipet kan vi spekulere på, men mest sannsynlig havner det i et masseløst rom, altså et rom uten dimensjonen tid. Romskipets store masse vil bare skape små og lokale "tidshvirvler" i dett rommet. I dette tidløse rommet kan vi foreta store "sprang" med romskipet vårt.

Ved å bremse ned hastigheten kan vi så "dukke opp" hvor vi måtte ønske i vårt kjente univers. Disse sprangene blir utført på 0-tid.

NAVIGARE NECCESSE EST

Hvordan skal vi så orientere oss i dette tidløse, tre-dimensjonale rommet? Det eneste vi kan få øye på er andre romskip som er aksellerert opp i store, Einsteinske hastigheter. Dersom vi rundt om i verdensrommet plasserer innretninger eller "bøyer" som er aksellerert opp til f.eks. en hastighet på 200 000 km pr. sekund, og som ved hjelp av drivmotorer holdes i en bestemt bane, vil vi kunne "se" disse bøyene fra romskipet vårt i det tidløse rommet. Vi kan altså "springe" fra bøye til bøye uten å forlate det tidløse rommet, m.a.o. uten å komme inn igjen i vårt univers, på tilnærmet 0-tid. For å kunne foreta "sprangene" på 0-tid, kan vi ikke bremse ned romskipet vårt, men bare passere bøyene med en hastighet på v_k eller høyere. v_k kan vi også kalle unnslippelseshastigheten fra vårt univers.

Bøyene kan være plassert ved bestemmelsesstedet eller som "veivisere" på ferden. Videre må bøyene være plassert slik at vi fra ethvert punkt i det tidløse rommet kan "se" minst to slike bøyer.

VEDLIKEHOLD

Siden bøyene skal holde en bane som ikke følger Keplers lover, må de være utstyrt med justerings- og drivmotorer. Som alle andre tekniske innretninger vil også dette utstyret kreve regelmessig vedlikehold. Det mest hensiktsmessige ville være å plassere bøyene i solsystemer hvor det er intelligent liv eller muligheter for intelligent liv. Så kunne denne sivilisasjonen ta seg av vedlikeholdet. Dersom sivilisasjonen ikke har tatt spranget ut i verdensrommet, vil vi naturligvis være spente på når dette skal skje. I det minste ved hver vedlikeholdstur ville vi ta en titt for å se hvor langt romskipsutviklingen var kommet. Naturligvis kunne vi også ta en tur på vei innom når vi allikevel var der på vei til et fjernere mål.

BESØK

Vi vil naturligvis ha forbud mot å gripe inn i eller fremskynde en sivilisasjons

utvikling. Men enkelte av våre reisende eller vedlikeholdsfolk vil ikke kunne motstå fristelsen til å "så" sin filosofi. Vedlikeholdsgjengene vil kanskje være mer interessert i å fremskynde den tekniske utviklingen, slik at de forholdsvis kjedelige vedlikeholdsreisene kunne unngås. En "bøye-sivilisasjon" kan altså i verste fall bli nedrent av filosofer med "budskap fra rommet" eller teknikere med konstruksjonstegninger for romskip, beskrivelser vi som regel ikke forstår døyten av. Grunnet forbudet mot intervenering tør vi naturlig nok ikke å kontakte en bøye-sivilisasjons ledende myndigheter. Kontaktene vil derfor skje med enkeltindivider eller mindre grupper individer. Effekten av slike "nærkontakter" kan naturligvis diskuteres, men så lenge forbudet mot intervenering gjelder, er det umulig å få noe system i en slik "opplæringsprosess".

SORTE HULL

I følge Einstein er et sort hull et legeme hvor massetettheten, og dermed gravitasjonen er så stor at ikke engang lyset slipper unna. Videre sier han at rommet "bøyer seg" i nærheten av sterkt graviterende masser. Dersom et sort hull blir stort nok og "tett" nok, kan romstrukturen omkring det sorte hullet danne en "pose" som til slutt kan "sprekke", og det sorte hullet vil forsvinne fra vårt univers. Vi ser at Einstein kanskje har laget en noe komplisert teori for hvordan et legeme kan "frigjøre" seg fra universet. Men husk at Einstein forutsatte at tiden var kontinuerlig, og bygde sine formler ut fra dette.

TIDSLOVENE

Newtons lover forutsetter at tiden ikke påvirkes av en bevegelses hastighet. Newtons lære kan derfor bare benyttes ved lave, ikke-relativistiske hastigheter. Ved høyere hastigheter gjelder så Einsteins lover, bl.a. at tiden hos et legeme går mot 0 når legemets masse går mot uendelig. Likeledes at et legemes masse øker når legemets hastighet øker. Men som vi har funnet ovenfor, gjelder Einsteins lover bare for hastigheter lavere enn

$v_k = 3\sqrt{10^{16} - 10^{-32}}$ meter pr. sekund.

Ved høyere hastigheter enn v_k gjelder et nytt sett lover, bl.a. for bevegelse eller "sprang" i rommet.

I denne artikkelen er hypotesene omkring v_k, om reiser i det tidløse rommet og "navigasjonsbøyene" ikke tidligere publisert.

I neste artikkel skal vi se litt på energibehovet for slike reiser i rommet.

UFO-NORGE, - INTERN-SKRIV.

Mange av våre abonnenter vil gjerne ha noe "smågodt" om organisasjonen og UFO-saken noe oftere enn det er mulig å gi i "UFO". Komitéen vil derfor prøve å få i stand et internskriv.

Av innholdet kan vi nevne:

- utdypende stoff om saker tatt opp i Komitéen.
- debattinnlegg og meningsytringer fra dere som blir lesere av internskrivet.
- meldinger til avdelingsledere og andre aktive.
- emner som vanskelig kan drøftes i "UFO"
- og annet som måtte dukke opp.

Skrivet vil med andre ord bli akkurat hva dere gjør det til. Det er spesielt beregnet på dere som vil være mer aktive enn bare å abonnere på "UFO".

Skrivet vil bli på 2-4 A4-sider, og komme ca. 10 ganger i året. Dersom responsen blir bra, kommer første nummer en gang til høsten. Prisen har vi i første omgang satt til kr. 50.- i året, dette til dekning for papir, konvolutter og porto.

Dere som er interesserte, send kr. 50.- til

Hans Kr. Moe
Bjerregaardsgt. 43
OSLO 1

Postgiro nr. 5 07 96 45.

Vil du vite mer kan du også ringe: 02 - 11 38 76.

HAVARERTE UFOER

ARTIKKELSERIE AV HILARY EVANS

oversatt av Frank Lie

1.

DET SEIGLIVEDE RYKTET

Det gikk ikke lange tiden fra de første "flyvende tallerkner" ble innrapportert, til det begynte å gå rykter om at en av dem hadde krasjet og at amerikanske vitenskapsmenn nå var i ferd med å undersøke den nærmere. Det var logisk nok: når man tok i betraktning at det så ut til å være en god del av dem over hodet på oss, så måtte en av dem, statistisk sett, før eller siden få problemer og havarere, selv om de klarte å unngå å bli skutt ned av en eller annen overnervøs, jordisk statsmakt som ønsket å forsvare sitt territorium.

En slik tankegang forutsatte at UFOene var håndfaste, materielle objekter som ved et uhell kunne pådra seg fysiske skader eller lide av tekniske feil. Men på den tiden var det få som tenkte seg noe annet. UFOene måtte selvfølgelig være like fysisk virkelige som noe jordisk fly. Spørsmålet var bare: hvor kom de fra?

Det som først fikk enkelte til å tvile på legenden om det havarerte UFOet var, paradoksalt nok, en bok som var skrevet for å bevise at legenden var sann. Det var i 1950 at en amerikansk skribent ved navn Frank Scully, kom ut med boken BEHIND THE FLYING SAUCERS, som ble en sensasjonell bestselger i både Amerika og Europa. Man kan ane noe av den tidens forhold til stoffet når man leser omslagsteksten: "Det er typisk for hele dette merkverdige og festlige fenomenet som kalles flyvende tallerkner, at den første som forsøker å skrive en seriøs bok om temaet, er show business-magasinet VARIETY's fremste spaltist." Man kunne ha uttrykt det ennå klarere ved å tilføye at Scully også var forfatteren av FUN IN BED (moro i senga)(som slett ikke var noen sexual-håndbok, men en samling med forslag til tidsfordriv for sengeliggende), som hadde solgt såpass godt at at man hadde fulgt opp suksessen med MORE FUN IN BED og JUNIOR FUN IN BED. Det stemmer nok at det ikke fantes så mange seriøse ufologer i 1950, men Scully's fortid gjorde ikke akkurat historien mer troverdig.

Den historien Scully hadde å fortelle, trengte all den støtte den kunne få. I sin tid som profesjonell skribent, hadde han truffet en herre ved navn Silas Newton fra Texas, som, om han ikke var den olje-millionæren han påsto å være, ihvertfall levde som en. Og denne herren hadde i sin tur fortalt Scully om sin kollega "dr. Gee," som hadde førstehånds kjennskap til tre UFOer som det amerikanske militærvesen hadde liggende oppbevart, og ikke bare det, de hadde også seksten døde ufonauter på ca. 1 meter. Han hadde ingen beviser å legge frem som kunne støtte historien, bare "dr. Gee"s ord, men denne "dr. Gee" påsto imidlertid at han var en av de vitenskapsmennene som var blitt innkalt av myndighetene for å undersøke UFOene og deres mannskap.

Den svake bevisførselen i Scullys bok, forhindret imidlertid ikke at den ble solgt i mer enn 60.000 eksemplarer; men det førte til at da en journalist ved navn Cahn, to år senere, skrev en artikkel der han påpekte svakhetene i Scully's historie, ikke hadde noe problem med å overbevise verden om at det hele måtte være fri fantasi. Det faktum at Chan's "avsløring" i seg selv var full av overdrivelser og unøyaktigheter ble fullstendig oversett. Poenget kom klart frem - Scully hadde fått servert en historie, tatt den for god fisk og nesten ikke foretatt noen selvstendig granskning. Newton og "dr. Gee" ble stemplet som svindlere, og det ble påstått at de var blitt dømt for å ha solgt krigsutstyr, som de hadde kjøpt på et overskuddslager for $4,50, for $800.000,- under det påskudd at det var et oljeletingsinstrument. Og siden den gang har alle ufologer akseptert denne historien, det virker ikke som om noen har lagt merke til at den er nesten like latterlig som Scullys historie.

Det er ikke tvil om at Scully har vært godtroende, og at historien hans ikke er godt nok underbygget; men samtidig må den nøytrale leser være villig til å innrømme at han var en velinformert og oppmerksom forfatter som, når man tar tidspunktet med i betraktningen - husk at han var den første som noensinne skrev en bok om UFOer! - viste at han hadde et godt tak på implikasjonene forbundet med UFO-fenomenet. Dessverre har bokens svake sider gjort ufologene blinde for dens verdi. Først nå, etter tretti år, begynner man å få øynene opp for bokens innhold, og man forstår at Scullys enke kanskje hadde rett når hun alltid påsto at historien i utgangspunktet var sann, og ikke et fantasiprodukt.

Det vanry legenden om krasj-og-oppbringelse kom i, skyldtes kanskje ikke bare Scully's manglende granskning og godtroenhet. For det ble etterhvert klart at UFOene, hva de nå enn måtte være, ikke var laget av mennesker. Og dersom de stammet fra en utenomjordisk teknologi, så ville kanskje den samme dyktighet som gjorde at de kunne komme hit, også kunne forhindre de ulykker og tekniske feil som våre fartøy led under. Og for de som ristet på hodet over hypotesen om besøk fra rommet, til fordel for ikke-fysiske forklaringer, smakte krasj-historiene altfor mye av naivitet og en gammelmodig forestilling om hva UFOer var.

Noe som ikke ble nevnt den gangen, men som senere er blitt nevnt som en mulig forklaring, er at de amerikanske myndighetene med vilje forsøkte å skjule og tåkelegge sannheten. Selv den gangen var det noen som antydet at angrepet på Sully's bok måtte være en planlagt nedsabling. Kan det være mulig at man i enkelte kretser var interessert i å forhindre at publi-

kum skulle bli for opptatt av ryktene om et havarert UFO? Dersom det er tilfelle, var kanskje den enkleste og mest effektive metoden bare å latterliggjøre alt sammen.

Nevnte man i det hele tatt muligheten for at det kunne være noe i historien, sto man altså i fare for å bli gjort til latter, og følgelig ble det ikke foretatt noen seriøs forskning omkring saken. Dersom noen ufolog i det hele tatt tok muligheten seriøst, så holdt han det ihvertfall for seg selv. Det var først i 1974 at Otto Binder, som alltid har vært en av Amerikas mest frimodige ufologer, tok ryktene opp til ny vurdering og presenterte resultatene for verden.

På dette tidspunktet hadde det amerikanske publikum fått et helt annet forhold til UFO-saken. Hendelser i den politiske verden hadde bevist at regjeringen i høyeste grad var i stand til å lyve systematisk og med fullt overlegg for det amerikanske folk. I flere år hadde den ledende UFO-organisasjonen, NICAP, under ledelse av den uredde Donald Keyhoe, påstått at den amerikanske regjering serverte dekkhistorier når det gjaldt UFOer, og nå virket ikke denne påstanden bare mulig, men svært så sannsynlig. Og derfra var ikke spranget langt til å akseptere muligheten for at den amerikanske regjering også hadde en eller flere tallerkner i sin besittelse.

Gjennombruddet kan tidfestes til april 1976 da det dukket opp en artikkel av den i vide kretser respekterte UFO-forskeren Raymond Fowler, i OFFICIAL UFO (som på dette tidspunktet var et relativt seriøst magasin.) Overskriften på artikkelen var: HVA MED DE HAVARERTE UFOER? I stedet for å servere de diffuse ryktene som hadde svirret opp gjennom årene, kom han med helt nye og dramatiske bevis i form av en edsvoren erklæring fra en tekniker som personlig hadde undersøkt et havarert UFO på Kingman i Arizona, den 21. mai, 1953.

Fra da av merket man en både mer seriøs og mer intens interesse for stoffet. En annen forsker med det beste ry, Leonard Stringfield, bestemte seg for å lete videre etter ytterligere bevis; og mens han søkte i både øst og vest, konsentrerte Bill More og Stanton Friedman seg, i samarbeid med Charles Berlitz, om et enkelt tilfelle som vi skal se nærmere på i annen del av denne artikkelserien.

Det bevismaterialet som disse forskerne, sammen med andre som ble med i jakten, klarte å samle, varierte i kvalitet. Noe var harde fakta, hvordan man nå enn velger å tolke det; mens andre ting ikke var stort mer enn rykter, hvilket selvfølgelig ble tatt som et bevis for at det ikke var noe i historien, i enkelte kretser. Det var en situasjon der mistanke lett kunne bli til paranoia, og noen av de hemmeligholdelses-teoriene som ble kastet frem, viser hvordan enkelte forvirrede individer fikk ny næring til sine egne fikse idéer gjennom historien om de oppbevarte UFOene. Men resultatet av det hele var ihvertfall at man fikk fastslått, uten den minste skygge av tvil, at det var skjedd en del meget usedvanlige ting som myndighetene ikke akkurat snakket åpent ut om, for å si det mildt.

Dato: 2. juli, 1947
Sted: i nærheten av Roswell, New Mexico

Et ektepar i Roswell satt utenfor sitt hjem en sommerkveld da de fikk se et glødende objekt som fór over himmelen. Ca. 120 km unna, i den retningen objektet hadde forsvunnet, fant en bonde neste morgen noen merkverdige vrakrester på eiendommen sin. Ca. 240 km lenger unna, fant en ingeniør og noen arkeologer restene av et uidentifiserbart luftfartøy, sammen med flere eiendommelige lik. Myndighetene tok over saken og gikk ut med en kunngjøring der det het at det ganske enkelt var snakk om en værballong, og deretter hørte man ikke noe mer om den saken. (Vi skal se nærmere på denne saken i neste artikkel.)

Dato: 7. juli 1948
Sted: i nærheten av Del Rio (eller Laredo), Texas.

Usedvanlige radarsignaler tydet på at et uidentifisert flyvende objekt hadde havarert ca. 50 km inne på Mexicansk jord. Med tillatelse fra den mexicanske regjering, dro amerikanske tropper avsted for å undersøke saken nærmere, og de fant en metallisk tallerken med besetningsmedlemmenes forbrente legemer. De var mer-eller-mindre menneskeliknende og ca. 1,5m høye. Objektet, som var klokket inn på radaren med en hastighet på 3.200 km i timen, var samtidig blitt sett på radar av USAF oberst Whitcomb som var oppe i en F94. Han landet på basen sin, men tok av igjen straks etter i et lettere fartøy og satte kursen mot stedet. Der oppdaget han at mexicanske tropper allerede var på plass og hadde sperret av området. En av marinens etterretnings-offiserer ankom tidsnok til å se det avsperrede landingsområdet og at et objekt ble plassert på en lastebil.

Det finnes en rekke uoverenstemmelser i disse rapportene, men man får ihvertfall et relativt klart inntrykk av at "noe" hadde havarert, og at det var noe som myndighetene var opptatt av å få tak i og skjule for offentligheten. Troppene som var med på operasjonen, fikk beskjed om at dersom de snakket om saken, ville de "snart angre på det." Noen år senere begynte det i all hemmelighet å sirkulere en del bilder av de påståtte besetningsmedlemmene; og disse bildene er den dag i dag under stadig debatt.

Dato: 1952
Sted: Edwards Air Force Base, California.

En radiooperatør i USAF sporet opp et objekt som var på vei mot Jorden med stor fart. Etter at krasjet var blitt bekreftet, fikk han ordre om at "du har ikke sett noen verdens ting." Senere fikk han vite at et UFO med en diameter på over 16m hadde havarert i et ørkenområde ikke så altfor langt unna. Det var metallisk og stygt forbrent. Inni ble det funnet ca. 1,5m lange lik. Vrakrestene ble oppbevart på basen en stund før de ble sendt videre til Wright-Patterson basen i Dayton, Ohio. Det er mye som tyder på at et eller annet objekt, under den strengeste bevoktning og i all hemmelighet, ble sendt nettopp hit på dette tidspunktet.

En film som ble vist til en spesielt utvalgt gruppe, bl.a. en radar spesialist, våren etter, kan muligens ha noe med den samme episoden å gjøre. Den 5 minutter lange filmbiten viste et sølvfarget, tallerkenformet objekt som lå i sanden ute i et øde ørkenområde. På toppen hadde den en slags kuppel, og en åpen luke eller dør. Man kunne se mellom ti og femten militære personer som sto i nærheten av fartøyet, og man fikk inntrykk av at det hadde en diameter på mellom 5 og 7 meter. Dessuten kunne man på filmen se tre av de døde besetningsmedlemmene fra fartøyet. De var små og menneskeliknende med overdimensjonerte hoder. Tilskuerne fikk beskjed om å tenke gjennom filmen, men ikke nevne den for noen. To uker senere fikk de beskjed om at det hele var en svindel. Men bortsett fra filmens dårlige kvalitet, som i og for seg skulle tyde på at den var ekte, kommer også det faktum at det må ha kostet dem enormt med tid og penger og bekymringer å få satt noe slikt i scene.

Også her merker vi uoverenstemmelser i rapportene, men tidspunkt og omstendigheter stemmer omtrent overens, og dette kan tyde på at det altså likevel er snakk om samme episode.

Dato: Juni 1952
Sted: Spitsbergen, nord for Norge.

Selv om denne saken blir regnet som fri fantasi av mange, inneholder den en lang rekke detaljer, og har vist en enestående evne til å overleve alle prøvelser. Seks norske jetfly på sommermanøver nord for polarsirkelen, fikk øye på noe vrakgods på et fjellområde i nærheten av Hinlopenstredet. Bare noen timer senere kom norske etterforskere til stedet. Blant disse var også rakettekspertén Dr. Norsal. Man hadde utvilsomt mistanke om at det dreide seg om et russisk fartøy eller våpen, men i stedet fant man vraket av et tallerkenformet objekt med 46 jet-liknende åpninger langs kanten. Objektet så ut til å være laget av et ukjent metall. Det fantes ikke et eneste spor etter eventuelle besetningsmedlemmer. Farkosten ble "demontert" (hva nå det måtte bety!) og fraktet sjøveien til Narvik.

I 1955 uttalte oberst Gernod Darnbyl (? O.a.) fra den norske generalstab bl.a. følgende under en redegjørelse: "Den havarerte tallerknen på Spitsbergen var av største viktighet. Selv om vi i dag ikke er i stand til å løse alle de vitenskapelige gåtene som knytter seg til objektet, er jeg overbevist om at vrakrestene fra Spitsbergen vil være av den største betydning. For en tid siden ble det ved en misforståelse sagt at tallerknen antagelig var av sovjetisk opprinnelse, og vi vil gjerne benytte denne anledningen til å understreke at den ikke er laget av noen statsmakt her på Jorden. De materialene som er brukt i konstruksjonen, er fullstendig ukjente for ekspertene som tok del i undersøkelsene." Han tilføyde at de også hadde vært i kontakt med amerikanske og britiske forskere i forbindelse med saken. Siden den gang er det ikke kommet en eneste offisiell uttalelse om saken.

Imidlertid er det kanskje ikke en ren tilfeldighet at den drevne amerikanske journalisten Dorothy Kilgallan kom over en underlig historie da hun var på ferie i England, samme år som oberst Darnbyl kom med sin redegjørelse. Hjem til avisen sin, JOURNAL AMERICAN, i New York, sendte hun en artikkel der hun påsto å ha fått opplysningene sine fra "en britisk statstjenestemann som foretrekker å være anonym." Hun skrev bl.a.:

"Etter å ha undersøkt vraket av et mystisk luftfartøy, er britiske vitenskapsmenn og flygere blitt overbevist om at disse underlige flyvende objektene ikke er optiske illusjoner eller russiske oppfinnelser, men at de faktisk er flyvende tallerkner fra en annen planet. 'På grunnlag av de undersøkelsene vi har gjort til nå, tror vi at tallerkene er bemannet med små menn - antagelig mindre enn 1.2m høye'."

Denne referansen til UFOenes besetningsmedlemmer synes å være i uoverenstemmelse med Spitsbergen-historien, men det kan jo være at Kilgallans kilde refererer til mer enn ett tilfelle. Det virker lite sannsynlig at en skribent med et slikt ry ville risikere å dumme seg ut ved å servere en slik historie dersom hun ikke hadde meget god grunn til å tro på den. Hvis hun da ikke lot seg lure av en svindler. Enten fortalte kilden hennes sannheten, eller så serverte han, av grunner som vi bare kan gjette oss til, med fullt overlegg en løgnhistorie.

Dato: 21. mai 1953
Sted: Kingman, Arizona.

Det klareste bevis som noensinne er blitt lagt frem i forbindelse med sagaen om de havarerte UFOer, er den beedigede erklæringen som i 1973 ble undertegnet av en viss "Fritz Werner" (et pseudonym; men hans virkelige identitet er kjent). Denne "Fritz Werner" sverget på at han hadde vært med på undersøkelsene av et ukjent objekt. Mens han arbeidet på kontrakt som prosjekt ingeniør for flyvåpnet, fikk han et forunderlig og helt uventet oppdrag. Sammen med femten andre ble han tidlig en morgen, under de strengeste sikkerhetsforanstaltninger, tatt med i en buss med svartmalte vinduer på en fem timers kjøretur. De ble fortalt at et av flyvåpnets topp-hemmelige fartøy hadde krasjet, og de skulle hver for seg undersøke de sidene ved krasjet som hadde med deres spesielle fagområde å gjøre.

Werner beskrev objektet som to dype tallerkner satt mot hverandre, med en diameter på ca. 10m, laget av et matt, sølvaktig metall og med en åpen luke som ga adgang til det indre av farkosten. Hans spesialoppgave var, ut fra landingssporene å beregne farkostens hastighet i det den traff bakken. Han fant ingen landingshjul eller -ben, men han fant heller ingen bulker eller skrammer på fartøyet. I et telt i nærheten, så han en død humanoid på et bord. Vesnet var ca. 1,3m høyt. De som var med på undersøkelsene fikk ikke bare beskjed om ikke å fortelle noe om hendelsen til andre, de fikk også ordre om ikke å diskutere saken seg imellom.

Werner underbygget erklæringen sin med et dagboknotat fra den aktuelle datoen, som bekrefter at han hadde fått et hemmelig oppdrag den dagen.

I 1953, om enn tidfestet til april måned, har vi også historien til metallurgen Daly som arbeidet for

flyvåpnet på Wright Patterson basen i Ohio. Han forteller at han ble tatt med til et for ham ukjent sted, som stort sett besto av varm sand - han hadde nemlig bind for øynene under den siste delen av reisen. I to dager ble han satt til å undersøke strukturen i en sølvfarget, metallisk farkost som lå uskadet i sanden. Han kom til at det ikke var av jordisk opprinnelse; men han så ikke noe tegn til mannskapet på farkosten.

Til tross for at datoene ikke stemmer over ens, kan det være at disse to rapportene har utspring i den samme hendelsen. Her kan det kanskje også være av en viss verdi og nevne den redegjørelsen en kvinne kom med, til tross for at mannen hennes forsøkte å få henne fra det. Han var i vaktstyrken på Wright Patterson, og på omtrent denne tiden så han vitenskapsmenn som undersøkte likene av ca. 1m høye humanoider med store hoder.

Dato: 1953
Sted: 160km utenfor Johannesburg, Syd Afrika.

Selv om det finnes flere referanser til dette UFO-havariet, er det ikke mulig å få tak i noen detaljer omkring saken, bortsett fra at den var såpass interessant at en general fra det amerikanske flyvåpen ble sendt over for å undersøke den.

Dato: 1955
Sted: Wright-Patterson Air Force Base, Ohio.

Et vitne som hadde til oppgave å katalogisere alt materiale som kom inn vedrørende UFOer, kunngjorde at hun så likene av to døde humanoider på ca. 1,5m med store hoder, da de ble flyttet fra et sted til et annet. Hun kunne ikke med sikkerhet si om de nettopp var kommet eller om de hadde vært der en god stund. Selv om denne forklaringen er kort, virker den overbevisende når man vet at den kommer fra en kvinne som visste at hun kom til å dø ganske snart.

Dato: 1955
Sted: Helgoland, Nordsjøen.

Ennå dårligere underbygget enn Spitsbergen-havariet er beretningen om det UFOet som landet - det krasjet ikke - på øya. Det var uskadet, men likene av syv menneskeliknende vesner, som man antok at måtte være besetningsmedlemmene, ble funnet på bakken like i nærheten, aldeles oppbrente. Det indre av fartøyet var stort sett uskadet, og både instrumenter og utrustning ble funnet.

Manglen på beviser og de lite overbevisende detaljene gjør denne rapporten meget tvilsom, men den blir unektelig noe mer interessant når man får vite at den prisbelønte, norske fysikeren Dr. Hans Larsen Loberg, kunngjorde at han hadde hørt historien av en kollega som hadde vært med på undersøkelsene av farkosten.

Dato: Mars 1964
Sted: Mount Chitpec, Mexico.

Det ble meldt at et rundt, flatt UFO, som sendte ut et kraftig blått og oransje lys, hadde krasjet høyt oppe i dette fjellet. Myndighetene ville frakte fartøyet til nærmeste by, S. Cristobal de las Casas, men stammebefolkningen i området, Chalulaene, mente at det var en gave fra Gud og Jomfruen, og nektet dem å flytte det.

Dato: November 1964
Sted: Fort Riley, Kansas.

Aaron Kaback, en soldat på vakttjeneste, ble i all hast sendt avsted til en avsidesliggende del av militærkomplekset for å stå væpnet vakt over et mystisk, luftfartøy som hadde havarert kl. 2 en vinternatt. Det hadde form som en hamburger, med en diameter på mellom 12 og 16m. Dessuten kunne han se noe som minnet om vinduer. Ti offiserer var i ferd med å undersøke objektet mens et helikopter kretset over hodet på dem og lyste opp stedet. Når man undersøker saken nærmere, virker det hele noe tvilsomt, men det virker likevel som om rapporten i utgangspunktet er seriøst ment.

Dato: 6. mai, 1978
Sted: Tarija, Søndre Bolivia.

I den mest avsidesliggende og ufremkommelige delen av Bolivia, var det mange hundre mennesker som så et glødende objekt som krysset ettermiddagshimmelen. Det ble beskrevet som en metallisk sylinder, mellom 7 og 8 meter lang og åpenbart konstruert, selv om ingen så vinduer eller andre detaljer i strukturen. Den ble tett fulgt av et annet og mindre objekt. Noen sekunder senere hørtes en kraftig eksplosjon, og deretter fulgte det et "jordskjelv" som ble registrert innen et område på 200.000km^2. Etter krasjet så man at det minste objektet fløy bort.

Objektets hastighet var altfor lav til at det kunne ha dreiet seg om en meteor, og ved nærmere granskning kom man til at det heller ikke kunne dreie seg om en satelitt som falt ned. Men mens spekulasjonene blomstret i avisene, var det helt stille fra offisielt hold. Rapportere så imidlertid at objektet ble fjernet av teknikere, og påsto at det var det amerikanske flyvåpen som hadde hentet det hjem til USA. NASA nektet ethvert kjennskap til saken.

De overnevnte tilfellene er presentert med et minimum av kommentarer. De er samlet ut fra en rekke kilder som ofte kommer med motstridende påstander; i beste fall kan man si at de består av de mest konsekvente og logiske versjonene som finnes. Samtidig utgjør de bare omtrent halvparten av de påståtte havari-episodene. Bevismaterialet er langt fra overbevisende; men samtidig er det meget vanskelig å forkaste det hele. Å påstå at alle disse fortellingene er løgnhistorier, eller mistolkninger av helt naturlige hendelser, ville være det samme som å trekke en rekke vitner i tvil. Vitner som erfarne etterforskere tror fullt og helt på, og viss historier, om enn uklare og selvmotsigende, alle peker i samme retning.

Og i neste nummer skal vi se på en enkelt sak der det finnes nok opplysninger til at vi kan regne det som temmelig sikkert at det gjelder et havarert UFO.

UFOLOGI-DEN FORSØMTE VITENSKAP

Studien av UFO-fenomenet har hatt en tendens til å tiltrekke skrullinger fremfor vitenskapsmenn, og med god grunn. Men bak de mer bisarre aspektene av ufologien ligger noen fenomen som er verdt en nærmere undersøkelse.

av
Jenny Randles og Peter Warrington

For tre år siden gikk James Oberg til topps i New Scientist/Cutty Sark-konkurransen med sitt essay om uidentifiserte flygende objekter. Hans bidrag, "The failure of the science of ufology" (UFO-vitenskapens fadese), angrep hele ufologiens eksistens. Men er det slutten på historien? Finnes det virkelig ingenting vitenskaplig i undersøkelsen av UFO-fenomenet?

Den første person i Storbritania som mottok økonomisk støtte til en vitenskaplig undersøkelse av UFO-fenomenet var Shirley McIver, en sosiolog ved York University. Hun baserte sin doktoravhandling på en studie av selve UFO-bevegelsen, og hun samarbeidet med flere britiske forskere under sitt arbeid med avhandlingen. Hennes rundspørring har prøvd å belyse motivasjonen til de som er involvert i UFO-problemet, og hun har prøvd å kartlegge deres meninger og sosiale status, samt deres politiske og religiøse tilknytning.

UFO-samfunnet er hovedsaklig basert på tro, ikke bare på troen av uforklarlige UFO'er, men også på noen bisarre teorier om deres opphav, oftest at de er en form for utenomjordisk teknologi. De UFO-interesserte utgjør et gjennomsnitt av befolkningen, fra pseudo-religiøse fanatikere til fornuftige forskere. Det er virkelig overraskende at det ikke har blitt utført flere studier på et felt som, hvis vi ser bort fra det andre aspektet, må være et av verdens merkeligste trossamfunn.

Disse sosialvitenskaplige undersøkelsene har vist at den gjennomsnittlige levealder for UFO-interessen er ca.2 år, etter den tiden kommer individet til et krisepunkt. Han, eller hun, innser at realiteten bak fenomenet ikke er hva han ønsket det skulle være og at han ikke engang kan bevise dets grunnleggende læresetninger. Dette forandrer det hele fra et spørsmål om tro, om å ha tiltro til en ikke testbar hypotese. Det er også mulig at mange mennesker underbevisst aksepterer at hypotesen ikke bare er umulig å teste, men at den tilogmed er gal. Det er i alle fall et faktum at mange glir bort fra en aktiv interesse for problemet.

Flertallet av de som fortsatt er interessert i UFO-fenomenet virker mindre motivert av personlige opplevelser og mer villig til å foreta en rasjonell tilnærming til problemet. Det første symptom på en slik endring er å akseptere at alle tidligere innsamlede data om UFO'er stort sett er ubruklige, sett fra et vitenskaplig synspunkt. Dette faktum avspeiles i det fallende antall rapporter som som mottas av British UFO Research Association. En endring av angrepsvinkel, støttet av utdannelse, intern anerkjennelse og en definering av standarder har ført foreningen bort fra overfladiske rapporter på alle UFO-observasjoner til mer detaljerte undersøkelser av spesielle hendelser. På denne måten vil forskere kunne søke etter direkte likheter mellom rapporter, for deretter å isolere kategorier av fenomen. Det viser seg at det ikke finnes noe enkelt UFO-fenomen, i stedet er det en samling av fenomen som trolig er uavhengige, og som sansynligvis må forklares ved hjelp av flere forskjellige mekanismer. Slike fenomen er ikke manifestasjoner av utenomjordisk teknologi. Det er fenomen som opptrer naturlig her på jorden.

Selvfølgelig kan vi oppleve mange fallgruver på dette trinn i forskningen. Men det er mulig, med forsiktighet, å isolere kategorier av UFO med generelle karakteristika. Et eksempel på en kategori UFO, som noen forskere har pekt ut, er eggformede objekter med en diameter på 1-3 meter som roterer om en vertikal akse nær bakken og som synes å

sende ut et bredt spekter av elektromagnetisk stråling.

Det som kanskje er viktigst er at naturen til slike identifiserbare UFO-kategorier, og forholdene de kan observeres under, kan forutsis etter en grundig analyse av dataene. Vitenskapsmenn, med de nødvendige instrumenter, er nå i stand til å bevise en gang for alle at disse "UFO'ene" eksisterer, og de kan skaffe informasjon om deres natur. For å skille ut slike fenomen fra mer tvilsomme data, foreslår vi at de døpes om til UAF, uidentifiserte atmosfæriske fenomen, da dette ser ut til å være en passende og tilstrekkelig beskrivelse.

Det som mangler på dette trinn er at et eller annet forskningslaboratorium tar kontakt med seriøse UFO-forskere og lager en eksperimentell undersøkelse av disse UAF'ene. I de De Forente Stater har Harley Rutledge, leder for fysikk avdelingen ved Southeast Missouri State University, utført den første undersøkelsen med noen oppmuntrende resultat. Hans medarbeidere foretok gode observasjoner av 178 separate UAF'er, og resultatet ble publisert i "Project Identification" (Prentice Hall, 1981).

Når det foreligger mer data, og når fenomenets eksistens er bekreftet, vil veien ligge åpen for å utvikle teorier om UAF'enes natur, og man kan allerede spore en viss fremgang i denne retning. Michael Persinger, professor i psykologi ved Laurentian University i Ontario, har foreslått at noen UAF'er er et resultat av den piezo-elektriske effekten. Han viser til at spenninger i visse bergarter kan generere et elektrisk felt som igjen kan ionisere en søyle med luft over bakken. Den ioniserte søylen vil bevege seg gjennom atmosfæren etter som spenningene beveger seg nede i fjellet. Og den ioniserte luften kan gløde og innta en fasong som, i henhold til Persinger, har store fellestrekk med de UFO'ene som faller inn under kategorien UAF.

Brian Brady ved US Bureau of Mines i Colorado har testet effekten som Persinger beskrev. Han utsatte kvartskrystaller for trykk, tilsvarende det som finnes ved aktive forkastningsoner i jordskorpa, og han fant at den piezo-elektriske effekten induserte synbar ionisering, slik som Persinger forutsa.

Persinger har også påpekt en del konsekvenser av en slik teori. For eksempel bør UAF'ene være konsentrert rundt aktive forkastningsoner, og det bør være flere UAP'er i kupert terreng enn på flat mark. Vann reservoar og dammer, som gir store trykk på det omkringliggende fjell, kan være kritiske punkt. Dessuten vil passering av store luftmasser, for eksempel en kaldfront, kunne virke som en utløsermekanisme for de spenningene som har bygd seg opp.

Persinger's hypotese inneholder det som lenge har vært krevd av ufologien, en teori som kan verifiseres eller forkastes. Verken Persinger eller Brady er ufologer, men noen UFO-forskere har innsett viktigheten av deres arbeid og de prøver nå å verifisere teorien. Paul Devereux, en britisk forsker innen området "Jordens mysterier", har nylig presentert resultatet av sine foreløpige undersøkelser i "Earth Lights" (Turnstone, 1982). Han prøver å vise at det er en betydelig sammenheng mellom aktive forkastningsoner i Storbritania og områder med stor UFO-aktivitet. Et område som siden 1972 har vært kjent som et område med mange UFO-observasjoner er Pennine åsene rundt Leeds og Manchester, et område som også har en høy konsentrasjon av aktive forkastninger. Lokale innbygere og politiet snakker om et lysende luft-fenomen, kjent som "de mystiske helikopter" på grunn av sin manøvrerbarhet i lav høyde. (Overaskende nok fant Devereux at dette var det eneste område med aktive forkastninger som ikke hadde et høyt rapport-nivå, men dette må skyldes feil ved hans metode for innsamling av data).

Gjennom forskning utført i år, har Jenny Randles vist at "de mystiske helikopter" er en typisk UAF og samtidig har hun verifisert en god del av Persinger's postulat. For eksempel viser undersøkelsen en sammenheng mellom antall observasjoner og tykkelsen på det kvartsholdige laget. Det er også påvist at konsentrasjonen av merkelige UFO-historier er størst rundt de mest aktive forkastningene. Det er funnet en klar sammenheng mellom lysene og vannreservoarenes beliggenhet, samt sterke indikasjoner på at UAF'ene skyldes ionisering av luften. Det er også ting som tyder på at Persinger's teori om værsystemenes innvirkning kan ha noe for seg. Resultatet vil bli publisert i "The Pennine UFO Mystery" (Granada) i år.

Det er interessant å merke seg at Rutledge's undersøkelse av et kupert

område i Missouri også gav støtte til Persinger's teorier. Man kan nå spørre seg om det er ren tilfeldighet at resultatet av to slike undersøkelser har sentrert seg omkring kupert terreng, slik Persinger foreslo. Vi tror at disse foreløpige undersøkelsene gir sterke indikasjoner på at vi har en gyldig teori for en del UFO-fenomen, og at det vi har kalt UAF'er nå kan utsettes for en vitenskaplig test.

Mens denne søken etter et fysisk grunnlag for UFO-fenomenet har pågått, har det samtidig blitt utført undersøkelser omkring et annet aspekt ved fenomenet. Denne kategorien er mye mer kontroversiell da den omfatter de påståtte tvangs-undersøkelsene av mennesker ombord i UFO'er. Det er her snakk om "utenomjordiske vesner" og "romskip", og UFO-forskere har etterhvert funnet at disse historiene er ytterst subjektive. Randles fant at mens gjennomsnittlig antall vitner for en UAF var 2.6 så var antallet bare 1.3 ved "undersøkelses"-tilfellene. Desto mer bisarre historiene var, desto nærmere 1.0 gikk antallet.

Persinger har foreslått at disse rapportene kan være hallusinasjoner som blir fremkalt i vitnene av ioniserende stråling på nært hold. Det arbeidet som er utført av noen UFO-forskere har også vist visse likhetspunkter mellom den fysiologiske effekten av nærkontakt med UFO og en form for epilepsi. Dette kan støtte Persinger's hypotese, på samme måte som det faktum at det eneste tilfelle av denne typen som er rapportert fra Pennine området i den senere tid inntraff på Craven forkastningen.

I mellomtiden har Alvin Lawson, professor i engelsk ved California State University, og hans kollega William McCall, en spesialist på hypnose, prøvd å bevise at detaljene i disse fortellingene kan forklares hundre prosent på bakgrunn av vitnets psykologi. Dette vil være tilfelle hvis hendelsene var ufrivillige hallusinasjoner. I deres innledende arbeid har de satt noen personer med god fantasi, spesielt utplukket på grunn av liten kjennskap til UFO-fenomenet, i en tilstand av kontrollert hypnose. De ble så bedt om å fortelle om en innbilt hendelse, og resultatene ble så sammenliknet med virkelige vitneutsagn. De fant mange likhetspunkt mellom historiene.

Senere undersøkelser synes å vise en hundre prosent sammenheng mellom hvordan vitnet ble født og hvordan det opplever "transporten" inn i UFO'en. Hvis vitnet er født på naturlig måte vil aldri ombordstigningen bli oppfattet som en eksplosjon av lys. Tilsvarende vil et vitne født ved keisersnitt aldri oppleve ombordstigningen som en transport langs en tunnel. Lawson ser på disse forskjellige opplevelsene som undertrykte minner fra den gang vitnet ble født.

Noen psykologer er imidlertid ikke villige til å godta Lawson og McCall's eksperiment. De argumenterer med at det ikke finnes noe bevis for at et menneske er i stand til å huske fødselen. Men det er fortsatt mulig at ombordstigningen kan være konstruert ut fra vitnets minner om fødselen slik den er blitt beskrevet for vedkommende på et senere tidspunkt. Men hvis det er tilfelle vil dette kunne være et smutthull for teorien: et tilfelle hvor barnet av en eller annen grunn ble overgitt av foreldrene ved fødselen, slik at det ikke var i stand til å motta denne informasjonen.

Vår mening med denne artikkelen er ikke å bevise noen spesiell årsak til UFO-fenomenet, heller ikke å appelere til det vitenskaplige samfunn om større respekt. Men UFO-forskningens verdi for vitenskapen synes helt klar. Det er et emne som kan tilby data på så forskjellige områder som fødselspsykologi, hallusinasjoner, tros sosiologi, atmosfærisk fysikk, geofysikk og flere andre. Det synes derfor å være lønnsomt for vitenskapen hvis den var litt mer skånsom mot de seriøse UFO-forskerne og deres data.

Jenny Randles er leder for forskningsseksjonen i British UFO Research Association og hun var, sammen med Peter Warrington, forfatter for "UFO's: A British Viewpoint" (Robert Hale, 1979).

Kilde: New Scientist, 10.februar, 1983.

Oversatt av Hans-Kurt Karlsen.

LYTTING ETTER E.T.

Det er 18,2 lysår i rett linje mellom stjernen Sigma i stjernebildet Draken og Sunnyvale i San Francisco Bay-området i Calif., der en mann ved navn Karl Lind står i sin bakgård og følger stjernens langsomme vandring over himmelen. Dersom liv er vanlig i universet, tror han at Sigma Draconis - en forholdsvis nærliggende stjerne omtrent av samme alder og størrelse som solen - er et et like godt sted å finne det, som noe annet sted.

En kveld i nær fremtid vil Lind, som er elektronikk-ingeniør, rette sin hjemmelagede to-meters parabol-antenne mot Sigma Draconis mens en Atari 800-computer i kjøkkenet vil analysere støyen som fanges opp fra signaler som kan tyde på intelligent liv fra eventuelle planeter som går omkring Sigma.

ikke ved 1.000 fots antennen i Arecibo, Puerto Rico, der NASA planlegger sin egen undersøkelse senere i år. Dersom Lind hadde opplyst at han aktet å finne enhetsfeltsteorier i en bakgårdssyklotron ville det være latterlig, men han har i stedet valgt å utforske en av vitenskapens siste grenser, der en heldig amatør kan bli den første til å krysse.

NASA vil med et budsjett på $1,5 mill. (amerikanerne har brukt mer enn $300 mill. på "E.T"-billeten hittil) undersøke 773 stjerner innen avstanden på 80 lysår på et mye videre frekvensspektrum enn Lind kan dekke. Men selv med en slik innsats, må liv være forholdsvis alminnelig i universet dersom eksperimentet skal lykkes. For den saks skyld kan det være like god stra-

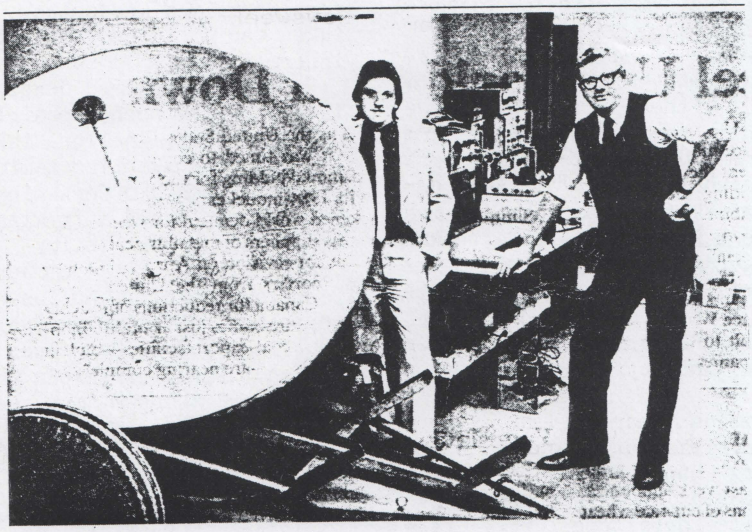

Lind, (til høyre) ved sin hjemmelagede disk-antenne

Lind har brukt $ 15.000 og 1.200 timer på utstyret, men innrømmer at muligheten for å oppdage liv på Sigma kan vise seg like vanskelig som å finne sitt eget navn i telefonkatalogen - med bind for øynene. Skulle han sende et budskap, ville det ta 18 år før det kom frem, og et eventuelt svar vil ta like lang tid. Da vil Lind være 77 år.
Det bemerkelsesverdige med Linds eksperiment er at det kan vise seg at det første signel fra en planet kan bli oppdaget i Linds kjøkken og tegi å finne seg en stjerne som man kan lytte konstant på.

Teorien for undersøkelsen er enkel. Naturlige kilder for elektromagnetisk stråling har en tendens til å sende over et bredt frekvensbånd. Dersom et signal kommer på en enkel frekvens, er det derfor sannsynlig at det er av kunstig opprinnelse. Å dechiffrere det er naturligvis en helt annen sak.
Det virkelige håp er naturligvis å oppfange et budskap med adresse Jorden eller universet forøvrig, en slags elektronisk billettavle som annonserer

Sigma Draconis i en enkel binærkode som ville være lett å tyde.

Lind vil konsentrere avlyttingen omkring hydrogenets resonansfrekvens på 1.420 megahertz, da hydrogenet er det mest utbredte grunnstoff i universet, og således et opplagt valg som frekvenskanal for "offentlig" sending. I dette frekvensområde er også interferens fra bakgrunnsstrålingen minimal.

Astronomer har små vanskeligheter med å forestille seg hvordan et slikt budskap ville se ut. En dag i 1974, ble et treminutters budskap sendt fra Arecibo mot en stjernehop 25.000 lysår borte. Budskapet var skrevet av Frank Drake ved Cornell universitetet og besto av en rekke på 1.679 bits, (binary digits) - enkle ja, eller nei signaler som er basis for alle datamaskinspråk. Tallet 1.679 er produktet av to primtall 73 og 23. Dersom bitsene omgrupperes i 73 rekker hver på 23 tall, vil man ut av det kunne få et grovt bilde av et menneske, finne jordens befolkning, menneskets høyde i antall bølgelengder budskapet ble sendt på, og atomnummeret for de fem mest alminnelige grunnstoffer på jorden.

Blant mange andre antagelser, tillegger vi også fremmede raser den grunnleggende menneskelige egenskap som kalles nysgjerrighet. Det filosofiske grunnlag for søking etter ekstra terrestisk liv, eller SETI som regjeringen kaller det, er en ekstrapolasjon av vår erfaring her på jorden, for det er alt vi har å bygge på. Der er milliarder av stjerner som vår sol, og det er allment antatt, selv om det ikke er bevist, at disse stjernene har planeter.
"Dersom du har en planet omtrent som vår jord, er det sannsynlig at liv vil oppstå", sier lederen for NASA's SETI-program John Billingham. "Biologisk evolusjon er antagelig utbredt overalt i universet der en planet vil gå gjennom denne prosess med stor sannsynlighet. Der kan være sivilisasjoner hundre millioner eller en milliard år foran oss i utvikling", hevder han. Han resonerer ut fra jordboernes erfaring; den menneskelige rase begynte å sysle med elektromagnetisme for snart halvannet århundre siden, så det er sannsynlig at sivilisasjoner vi kan oppdage via radio må være langt - langt mer avanserte enn vår.

"Folk som steller med SETI-saken er opptatt av sivilisasjonens levealder", sier John Wolfe, en NASA-forsker. "Når vi tenker over vår egen usikre fremtid, er det en viss trøst å forestille seg at der finnes raser der ute som gikk gjennom de samme traumatiske opplevelser for millioner av år siden, og nå kan spøke med det".

Lind med sin software og loddebolt er en hjemmeavlet mystiker som heller søker oppover enn innover etter et høyere bevissthetsplan. Det utfordrende løfte som driver all søken etter liv på andre planeter er ikke hvor forskjellig det vil være fra vårt liv, men hvordan det vil likne!

Newsweek 31. januar -83.

Overs: Per A. Oseland/UFO-NORGE sydVest.

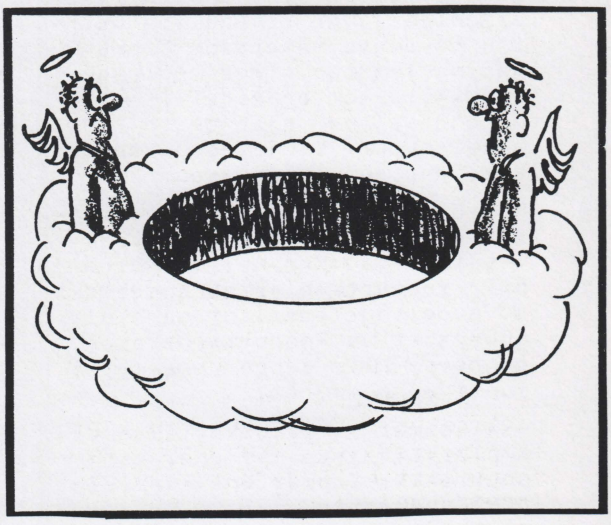

Den der kom fra Hessdalen!

Undersøkelser av UFO-rapporter

Dersom vi leser tidsskrifter fra "gamle" UFO-Norge eller Norsk UFO Center, ser vi at det står:

Et rapportert fenomen på himmelen, i luftrommet eller på bakken, som fremdeles er uidentifisert etter å ha blitt grundig undersøkt av kvalifiserte personer.1).

Denne definisjonen er ikke bare brukt av de overnevnte organisasjoner, men brukes også ennå etter at organisasjonene slo seg sammen.
Men la oss ta for oss definisjonen, -det er den som er interessant. Den er ganske grei inntil vi kommer til:...etter å ha blitt grundig undersøkt av KVALIFISERTE personer....

Hva er kvalifiserte personer?
Vi lar spørsmålet ligge en stund og ser istedet på noen UFO-organisasjoner. Vi har: UFO-Norge, UFO Sverige, SUFOI, FUFOS, IGAP, GICOFF, FI og The UFO Research of Finland.
Jeg kan med stor sikkerhet si at ingen av de overnevnte får noen statsstøtte. Derfor må de fleste organisasjoner finansiere driften på andre måter; som f.eks. ved medlemskap, eller medlemsblad. Alle som arbeider i UFO-organisasjoner gjør dette som regel av fri vilje, og betrakter arbeidet som interesseområde.

Hvordan hver av disse organisasjonene undersøker rapporter, vet ikke jeg. Men her i Norge blir rapportene først undersøkt av avdelingsleder, for så å bli undersøkt av Rapportsentralen, og derpå blir rapportene matet inn i en computer.

-Så kommer vi tilbake til spørsmålet: Er disse personer som undersøker rapportene KVALIFISERTE personer?

Man bør ha stor kjennskap til meteorologi, astronomi, psykologi, biologi, fysikk, kjemi, metallurgi m.m.
-Etter mitt syn så er vi ikke kvalifiserte nok.

Noen organisasjoner har kanskje tilfredstillende undersøkelser, -jeg kan nevne UFO-Norge, SUFOI og UFO Sverige, -men de øvrige tror jeg ikke har det. Det som bør gjøres, -slik som situasjonen er idag, -hvor det ikke er mulig å få hjelp fra nøytrale vitenskapsmenn eller myndigheter, -er at hver organisasjon finkjemmer sine medlemslister for å finne personer med kunnskaper innen de forskjellige grener.

Når alle organisasjoner har funnet sine "vitenskapsmenn", så bør det dannes en "vitenskapelig" gruppe som undersøker absolutt alle innkomne rapporter.

Disse rapportene må videre klasifiseres og mates inn i en computer til videre bearbeiding og statistikkføring.

Ved UFO-DATA i Danmark er det registrert 1343 IFO og UFO-rapporter, (pr. 1.10.81), derav 272 UFO-rapporter. (En bok om UFO-DATA kan kjøpes hos SUFOI for 13,-Dkr.)

Jeg vil her ta for meg to eksempeler, -en god og en dårlig etterforsket sak, eller rettere sagt rapport:

En av de mest interessante og vitenskapelig viktige UFO-observasjoner som er kommet til offentlighetens kjennskap, fant sted på New Zealand, natten til 30. desember 1978. Observasjonene vedvarte i 10 dager, med tallrike UFO-observasjoner, herav flere radarobservasjoner, samt en filmopptakelse. (Filmen ble vist i NRK 2. januar kl. 19.30.)

Observasjonene satte grå hår i hodet hos autoritetene på New Zealand, og henrykte landets UFO-interesserte. Snart erfarte vi til vår store tilfredshet, at den opptatte film var havnet i USA, og var i ferd med å bli undersøkt. Undersøkelsen og filmanalysen ble foretatt av Dr. Bruce S. Maccabee, som er fysiker, med elektronikk, optikk og laser som spesialfelt.
Dr. Maccabee har interessert seg for UFO-fenomenet i flere år, og er

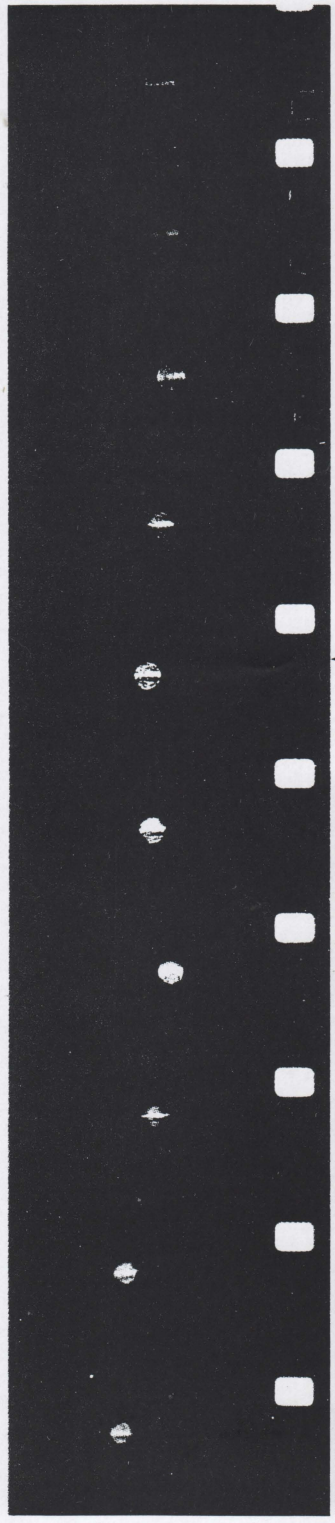

Fig. 10. Forstørrelse af filmoptagelse af "Christchurch-UFO'et".

Fig. 11. Et udsnit af filmstrimlen med "Christchurch-UFO'et".

Fig. 12. Mikrodensitometermåling af filmbilledet med det løkkeformede lys.

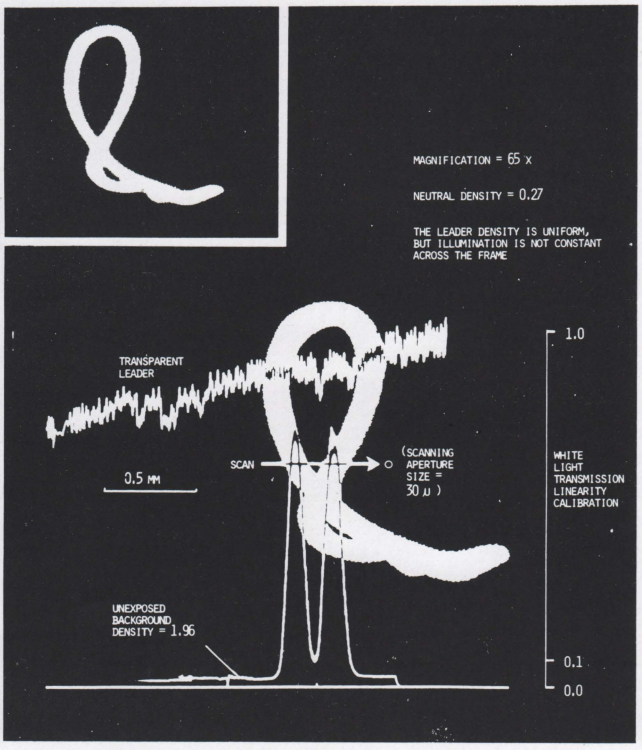

organisasjonen MUFON`s lokale leder i staten Maryland.Han er videre medlem i ledelsen av Center for UFO Studies,CUFOS, med J.Allan Hynek som leder. Han er også vitenskapelig rådgiver for UFO-organisasjonen NICAP.

Dr.Maccabee sier:Etter at jeg hadde undersøkt de mange forklaringer som framkom på de eiendommelige observasjonene ved New Zealands kyst,var jeg ikke i tvil om at den analyserte film viste Uidentifiserte Flyvende Objekter eller UFOs.(se bilder)

UFOer over New Zealand,er av de beste rapporter jeg har sett,-ikke på grunn av dens sideantall ,(ca.70 sider) men på grunn av at den er svært detaljrik,og den er vist i TV i flere land. 2)

Så var det en dårlig etterforsket rapport.
På høstparten av 1979 ble det sett av en mann,et objekt(lys) som kom til syne ved Ursa Major,og gikk i østlig retning. Etter 15 minutter sluknet det brått og viste seg ikke mer. Det var klar nattehimmel under observasjonen.

Denne"rapporten" er etter mitt syn ikke interessant og det kan like godt ha vært en meteoritt eller romavfall.3)

I denne artikkelen har jeg tatt opp ting som er veldig ømtålig,og jeg håper derfor på en UFO-debatt i "UFO".

Kilder:
1)NUFOC`s tidsskrift av eldre årgang.
2)"UFOer over New Zealand",av Kim Møller Hansen (SUFOI)
3)NUFOC`s Rapportnytt,5.1979

Leif N.Solhaug

UFO MED STØV PÅ

Nedfalden fra Himlen. En Ballon tilligemed en Luftskipper, hvis Navn eller Nationalitet man hidtil ikke kjender, er fornylig kommen ned i de forenede Stater. Der fortælles herom i de amerikanske Blade følgende:

Flere Negre, der vare beskjæftigede med at arbeide paa en Bomuldsplantage tæt ved Marietta i Georgien, bleve for kort Tid siden satte i en stor Skræk ved at se en fælsom Gjenstand, som sank ned mod dem med en rivende hurtighed; de flygtede til alle Sider, og deres Skræk forvandlede sig snart til Rædsel, da de saa Gjenstanden, som ikke var andet end en Ballon, berøre Jorden, og et Menneske, der gestikulerede og udstødte Skrig som en affindig stige ud af Ballonen, var et himmelsk Sendebud, der var Overbringer af en forfærdelig Efterretning, flygtede Negrene, der bleve mere og mere rædselsslagne, ind i de nærliggende Skove.

Eieren af Plantagen, Mr. Lyman, kom imidlertid tilstede og tiltalte Luftskipperen, der virkelig syntes at være affindig, og som var ude af Stand til at udtale et kjendeligt Ord eller til overhovedet at gjøre sig forstaaet. Han tog ham hjem med sig. Den sælsomme Person, hvis Navn og Nationalitet man ikke kjender, er en Mand af liden Vext, hans Ansigt er let bronsefarvet, han er iført en Slags Pelts af Silke og et Par Skindbuxer. Tusender af Personer fra forskjellige Egne have indfundet sig hos Mr. Lyman for at se „Mennesket, der er nedfalden fra Himlen". Hidtil har det været umuligt at faa vide af den hemmelighedsfulde Person, hvem han er og hvorfra han kommer.

Autoriteterne have paabudt en Undersøgelse af denne Sag, medens den ukjendte fremdeles opholder sig hos Mr. Lyman.

Lillehammer Tilskuer 15.09.1888.

Kredit: Per Ottesen.

Oppslag på spiritistenes hus:

Vær vennlig å bruk dørklokken.
Ikke bank, det skaper forvirring.

Parapsykologi og virkelighet, eller naturens puls?

Tekst og tegninger:

Johannes Rimås.

Del 2

- DET SYNSKE MENNESKE -

Hva har synske mennesker med "The Big Bang" - det ekspanderende univers og tidloven å gjøre med hverandre? Det er dette vi skal se litt nærmere på her, og som tidligere skal vi ta utgangspunkt i utsagnet om at: "Med tiden går et systems atomer langsommere".

Gjennom tidloven - ekspansjonen - som "the Big Bang" skapte, for vi en sannsynlig forklaring på hvorfor mennesker som har synske evner virkelig opplever hva som påstås. Dette er naturligvis en forenklet måte å se det på. Men ikke desto mindre virker teorien å være så nær sannheten som det synes mulig. Vi vil ikke her ta stilling til om det synske mennesket har evne til å skape en hurtigere eller langsommere atombevegelse i sitt sinn. Dette bør fysikerne gjøre noe med. Et enkelt bilde forklarer hvorfor "the Big Bang" forandrer seg med tiden, og dette skjer naturlig nok da også med alt som er innenfor dets ekspansjon - se fig. 1.

Den partikkelstrøm som en gang startet fra "the Big Bang" sprer seg utover i alle retninger etter som ekspansjonen skrider frem og tiden går. Det virker inn på alle atomer. De tilføres en strøm av partikler -energi- som forårsaker masseøkning, men i meget små mengder. Dette gjør at de går langsommere med tiden. Det er tale om en samtidig påvirkning. Se fig. 1.

Enkelte mennesker som hevder å ha synske evner, er blitt satt på mange prøver og eksperimenter. Enkelte synes å bekrefte sine ferdigheter, som setter dem istand til å kontrollere etter eget ønske å se inn i fortid, nåtid eller fremtid. Disse evner synes å være objektivt forankret i en virkelighet vi bare skimter et svakt omriss av. Om vi i det hele tatt ser noe som helst.

Med tidsloven synes vi å ha fått et redskap som setter oss i stand til å etterprøve påstandene. Kanskje eksisterer det mennesker med synske evner, fremfor oss alminnelige dødelige, som ikke vet hva morgendagen vil bringe.

-HVORDAN SYNSKE EVNER VIRKER ETTER TIDSLOVEN-

Det synske mennesket synes å ha evnen til å omskape sitt sinns atomstruktur så denne kan gå litt hurtigere. Men bare i den grad mennesket reelt er i stand til å skape hurtigere gang i atomene i sitt sinn, vil det være innenfor den fortidige handlings ramme-. Skal det synske mennesket kunne se inn i fremtiden, må det også makte å omskape sitt sinns atomstruktur til å gå litt langsommere enn det vanligvis gjør. Det særmerker et lyttende stille menneske. Likeså fort som det synske mennesket stiller inn sinnets atombevegelse til å gå litt langsommere, er det innenfor den fremtidige handlings ramme. Det som avgjør klarheten i visjonen for den synske, er om handlingen i nåtiden er fullstendig, eller ufullstendig utformet, og som skal skape den handling i fremtiden den synske ser inn i.
Disse mekanismer virker enkle, men vi berører ikke her alle sider av materialet, av grunner som er opplagte - det ville kreve en hel bok. Likevel ser dette ut til å være den mest fornuftige forklaringen på fenomenet.

Om det høres underlig ut, så underbygger disse drøftingene og støtter opp om modellen "the Big Bang". Tidsloven fører dermed frem teorien om at det synske mennesket er forankret i en fysisk virkelighet, fremfor mer fantasifulle forklaringer som hittil har sett dagens lys. Teorien støtter og "Den relative teori", dens grunnleggende verdi for det videre studium, og viser at den ikke er en død teori, men at den kan brukes i grensetilfeller til å kaste lys over mere mystiske sider av tilværelsen, som viser at også de hører med til vår fysiske virkelighet, langt mer enn vi kunne drømme om.

- T I D S A P P A R A T -

Med en grunnfestet forankring i tidsloven lar vi fantasien få løpe en stund.
Ved hver anledning hvor det har blitt tale om at det var mulig å skue inn i fortid, nåtid og fremtid i et apparat å få se tiden passere revy, ble menneskets nysgjerrighet pirret.

Med bakgrunn i relativitetsteoriens utsagn i tidsloven: Med tiden går et systems atomer langsommere, synes det nå mer sannsynlig at det vil bli mulig å se fortid, nåtid og fremtid i et apparat, i en ikke alt for fjern fremtid.
Tidligere er det ikke i litteraturen vært reist spørsmål om noen av våre teorier hadde et innhold som ville kunne løse spørsmålet kausalt. Men i og med tidsloven sannsynliggjøres muligheten til å kunne lage et verktøy hvor det blir mulig å se inn i tidens gåter, kanskje kaste lys over mørket som enkelte tider har vært innhyldet i.

I boken: "UFO´enes Univers"- kontakt med andre verdener, av Gottfried Herberts, Originalens tittel: "Begegnungen mit ausserirclischen", omtales på sidene 147-149, et apparat som gjorde det mulig å fotgrafere fortiden. Lyset ble her fremstilt som om det var alle tings begynnelse og ende. I forhold til det kjennskap vi har til spektral linjeinndeling, så befinner lyset seg så omtrent midt på en skala som strekker seg ut til begge sider for lyset (spektret), med 18 meter på hver side. Bokas utsagn harmonerer lite med den utbredelse spekteret viser her, som svakt er tegnet et omriss av. At det er bygget et apparat som kan fotografere fortidens lys, synes lite realistisk. Lys oppstår sannsynligvis ved brytning (brytningsindeks for synlig lys) mellom graviterende felt og partikkelfloden som strømmer mot oss fra solen el. mottas fra stjernene. Når de kausale tidene, som bygger over et spekter på ca. 36 meters atomstruktur - (som danner et komplekst inteferensmønster) så synes ikke lyset alene å være nok til å kunne rekostruere det fullstendige mønster som lar seg avfotografere. Atomstrukturen bakover i tiden beveger seg med en stadig hurtigere vibrasjonstakt. Det motsatte skjer i fremtidens atomstrukturer, som blir stadig langsommere etterhvert som tiden går. - Slik apparatet er beskrevet, harmonerer det lite med den natur vi har fått et glimt av. Teknisk synes det vanskelig å kontrollere atomvibrasjon som avdekker fortidig, nåtidig eller fremtitige handlingsmønstre.

- STEINER SOM FLYTTER SEG-

Vi vil nå drøfte en side av naturens puls hvor vi beveger oss mer inn på gravitasjon - dens vibrasjon.
En mas[illegible] tetthet og bevegelsespuls oppveier visse verdier av gravitasjonen. En slik kraft møter vi i artikkelen i blad [illegible] "UFO Sveriges Aktuellt" nr. 2/82, som lanseres under tittelen: "Stenar som rør sig", og som undertegnede finner meget interessant. Flyttet noen på steinene, så beveget de seg tilbake til det sted de ble flyttet fra, og etterlot seg et tydelig spor i sanden.

Innenfor denne gruppen synes det også å være mange typer fenomener som man tror besitter høyst ulike og merkverdige krefter, men som kanskje burde graderes istedet ulikt.
Den sannsynligste forklaring til fenomenet er at steinenes magnetiske felt avviker litt fra jordens gjennomsnittlige magnetiske felt. Steinene søker seg sannsynligvis derfor til sted som stemmer mere overens med deres eget felt. Dette burde geofysikerne kunne fastslå med noe mer sikkerhet enn det som er tilfelle her. Geofysikernes arbeid er som kjent å fastslå jordens elektromagnetiske krefter o.l.

-EN ENGELSK BÅTKONSTRUKTØR I NORSK TV

Vi skal gå over til å drøfte et nytt, ferskt eksempel som de fleste nok vil mene bryter vel sterkt med det vi tidligere har vært inne på. Men likevel arbeider vi nå som før med samme felt som tidligere. Vi prøver å føye nye argumenter til rekken av indisier. Sannsynligvis fører de oss mot en noe bedre forståelse om hva kraften er. Gravitasjonen synes etter dette å ha flere sider enn den som uttrykker seg ved fall - gravitasjonens puls. Vibrasjon og/eller puls spiller samme rolle som nevnt tidligere, men nå med større kraft og sterkere virkning.

I TV-programmet "Du verden, du verden" som ble sendt i sommerferien i -82, i sekvensen nest siste søndagen, presenterte komentator Harald Mæle, en engelsk båtkonstruktør som hadde fått i oppdrag fra sin arbeidsgiver å gjøre konstruksjonsforsøk, som gikk ut på å fjerne noe av det største energispillet som bølgene forårsaket rundt en båt. Det krevde nye tanker og teknikk på området, som ikke er blitt gjort siden båten ble oppfunnet. En båt har alltid vært en båt, og mer er aldri blitt gjort med den saken.
På prøvemodellen ble det langs sidene plassert rør som smalnet av (konisk formet) mot båtens bakerste del. Rørene var plassert midt over den første bølgen som gikk foran i baugen på båten. Under fart skulle rørene fange inn bølgene som fortsatte gjennom hele røret til de kom ut bak på båten. Vannet får en større tetthet og tyngde i akterkant enn det har i baugen under fart, fordi rørene er konisk formet, og den samme mengde vann skal passere gjennom hele røret, må vannet gå hurtigere og være tyngre (mer sammenpakket) bak, enn det er i baugen.

Allerede under den første prøvetur i prøvetanken skjer noe underlig. Når båten kommer opp i en fart av 17 knop, går den rank og stille gjennom vannet, uten at utvendige bølger og vind påvirker den. Forsøksforskerne forsto ingenting av hva som skjedde.
En prototype (første byggenummer i full målestokk) ble laget av modellen som allerede under første tur viste samme egenskap som modellen under sin første ferd i prøvetanken. Man sto fullstendig rådløse, uten å kunne besvare spørsmålet om hva kraften var som oppsto her. Med støtte i de første drøftingene om at dette må være en pulseringsmekanisme som opptrer når feltet rundt båten nøytraliseres under en fart av 17 knop, finner vi meget sannsynlig. Tidligere drøftinger førte den tanke frem at feltet er av en lik prinsippiel natur. Men likefullt synes det vanskelig å se at det er de samme kreftene og virkningene som opptrer, men som går med noe ulik takt og styrke alt etter som den kraft som brukes.

-PHILADELPHIA EKSPERIMENTET-
-PROSJEKT USYNLIGHET-

Utvilsomt vårt hittil sterkeste eksempel som vi nå tar for oss, (skrevet av forfatterne Carles Berlitz, og William Moor). Synes ikke å ha noen som helst sammenheng med de drøftinger vi har ført hertil. Men også her finner vi igjen puls- og vibrasjonsmekanismen som er påvist i tidligere eksempler.
Dessverre er det bare mulig å gjennomgå det aller viktigste av denne interessante historien, ellers ville det føre alt for langt i en forsåvidt liten artikkel som denne.

Vi nevnte at naturen er bygget opp av tre felt - som er graviterende, magnetisk og elektriske krefter.
De skapes og utgår samtidig fra massen som er i en eller annen form for fall (bevegelse som jorden). Disse danner en sammensetning av et interferensmønster (gjensidig forstyrrelse) som er av en spesifikk vibrasjon - puls. Denne effekten er selve fellesnevneren for feltet.
Under eksperimentet ble det nyttet sterke pulserende elektromagnetiske generatorer (sannsynligvis ultrainterferente lydbølger - meget høy tone og svært hurtigsvingende bølger) som frembragte en puls/vibrasjon. Når det så i tillegg, under forsøket som her,

der det ikke bare ble brukt puls, men også et sterkt elektromagnetisk felt som omspente hele gjenstanden, slik at skipet ble revet løs fra stedsfeltet, så skal det bare en ubetydelig kraft til for å flytte gjenstanden. Dette ses av følgende: I en artikkel i Rapportnytt nr. 1/79 - for en kongress for UFOlogi og Parapsykologi i Firenze i Italia, der den tyske fysiker Wolfgang Koppitz fra Max-Planch Instituttet i München tok for seg lys og gravitasjon; analogt til Faraday-buret, som avskjermer et elektromagnetisk felt, slik at gjenstanden befant seg utenfor gravitasjonsfeltet, skulle det bare en ubetydelig kraft til, for å flytte gjenstanden, uttalte han, sitat slutt. - Som jo skjer just under "Philadelphia eksperimentet".
Det synes her å være en klar sammenheng mellom puls/vibrasjon som vi tidligere har påpekt som opptrer i dette eksperimentet.

Hensikten med "Philadelphia eksperimentet" var å lage et forsvarsvåpen som skulle brukes av den allierte flåten under siste verdenskrig. Det omtalte elektromagnetiske felt skulle skape et frastøtende, effektivt felt, rundt skipene, slik at ethvert angrepsvåpen, ikke minst torpedoer, skulle støtes bort fra skipene. Under eksperimentet, som varte i ca. 10 minutter, skjedde flere underlige ting. Skipet med mannskapet ombord ble usynlig og forsvant under det pågående eksperimentet. Skipet ble litt etter sett i Nordfolk, Portsmouth, på beddingen hvor den var blitt bygget - som for anledningen sto tom - for straks etter å befinne seg tilbake i Philadelphia, der forsøkene pågikk.

De fleste av besetningsmedlemmene ble påført mindre eller større psykiske skader, mange døde. Flere mann forsvant sporløst og er ikke sett siden. De fleste havnet på klinikker for resten av sin livstid. Flere kunne plutselig bli usynlige opp til flere dager av gangen, én forsvant rett gjennom veggen midt for øynene til sin hustru og barn og en venn.

Ansvarshavende for eksperimentet bestemte seg for ikke å la noe av den tragiske historien komme offentligheten for øre, eller i dens søkelys, og droppet forsøkene i all stillhet.

Alle som deltok ble avkrevd muntlig og skriftlig taushetsløfte. Da forsøkene skjedde i krigsåret 1943, er det naturlig å tro at alle ble bundet til straffeansvar, dersom de brøt taushetsløftet som i verste fall kunne medføre krigsrett og avretting, dersom det ble kjent offentlig. Trolig skulle ingen våge å gå til dette skritt, med mindre han måtte regne med sterk reaksjon fra militæret.

Eksperimentet var blitt så ømtålig at det under enhver omstendighet ville bli dysset ned og fortiet. Alle som deltok ble avskjediget under påskudd av psykiske årsaker som hadde sin grunn i eksperimentets virkninger. Dette ga saken et virkelig godt dekke. Hvem skulle tro, eller feste lit til et utsagn fra en person som ble holdt for sinnsforvirret. Slett ikke når historien som i dette tilfelle var så utrolig fantastisk at ikke noen kunne feste lit til saken.

Mange led under sin skjebne uten å kunne åpne seg for det psykiske trykk affæren hadde bragt dem i. Saken ble først kjent gjennom en av dem som ikke ville, eller orket å tie lenger. Historien gikk underlige veier før den havnet hos forfatterne av nevnte bok, som ble skrevet takket være vitenskapsmannen som hadde viet seg til saken, dr. Morris Ketchum Jessups, som døde under mystiske omstendigheter og som sterkt understreker sakens alvor og historiens sannsynlige ekthet.

Historien ble nedtegnet under tittelen: "Philadelphia Eksperimentet" - project usynlighet -.
Omtalte eksperiment synes å være utført med grunnlag i dr. Albert Einstein´s forenede feltteori som han la frem i årene 1925-27, for like etter å trekke den tilbake med den begrunnelse at den ikke var korrekt og uferdig.
En av hans nære venner sa at den egentlige grunn lå i menneskehetens manglende humane modenhet.

Fig. nr. 2. Tegnbeskrivelse.

X = Gravitasjon = bredden.
Y = Magnetiske felt = dybden.
Z = Elektriske felt = høyden.

H.= Hjulet
J.= Jorden

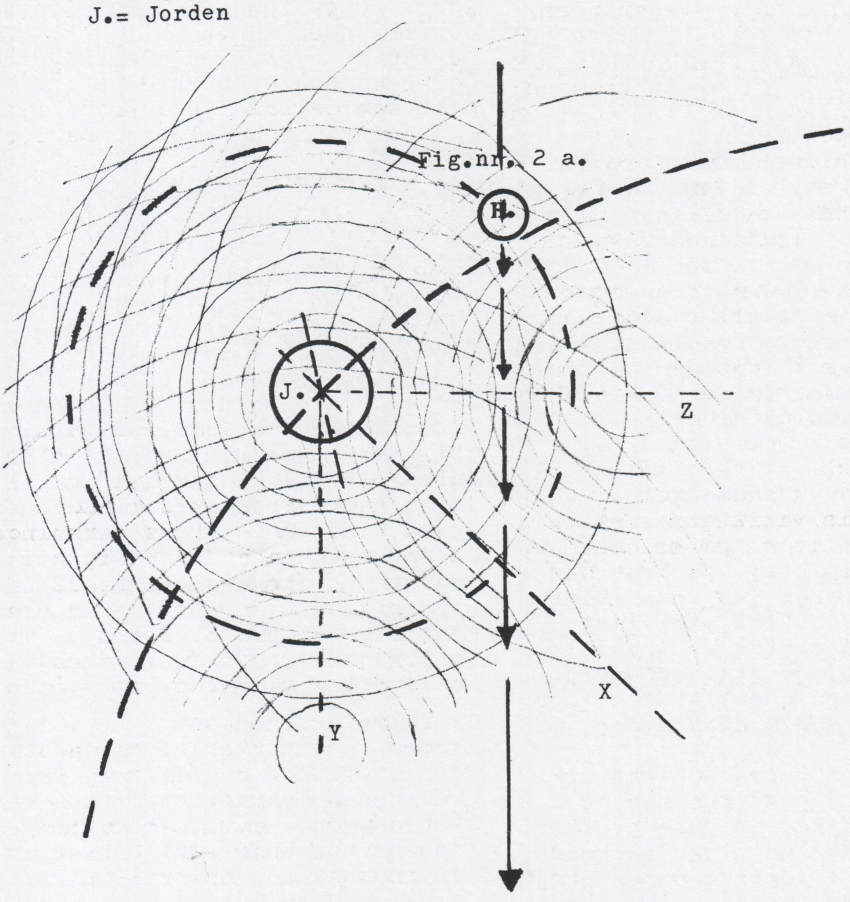

Fig. nr. 3.

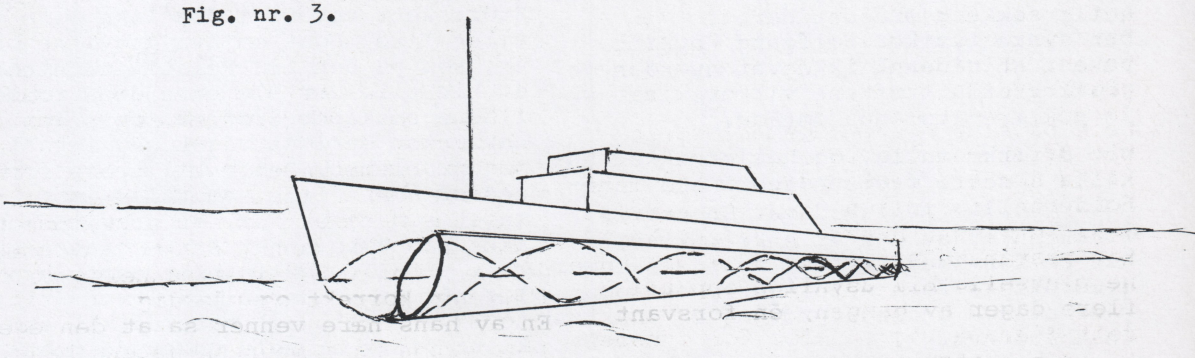

Tekst og skisser av
Johannes Rønes – mot

- G R A V I T A S J O N -

Undre hvilke betingelser oppstår gravitasjon?
Gravitasjon oppstår rundt et legeme som har eget spinn og (eggformet) sirkulær banebevegelse.

Fig. 2, viser Jordens G-felt ved stiplete sirkulære linjer. På fig.: 2 A, ses et legeme (hjul) som beveger seg rettlinjet i sin banebevegelse uten at det har eget spinn i forhold til G-feltet. Av denne grunn opptar legemet ikke enrgi, eller avgir energi - i sitt G-felt - resultat! kraft. Legemet kan derfor innta en geostasjonær bane - legemet følger Jorden rundt fra en fast plass på himmelen.

BEMERKNING -.

I boka om Viktor Schauberger (omtalt tidligere), står det i utsagnet på side 86, og som tyder på at ovennevnte slutning er riktig, og hvor han sier: "Om man fører inn vann eller luft... i hyperhurtige sirkulære svingninger som styres av spesielt utfomede ledere, oppstår en energi som samvirker med uhørt styrke, og som tar den form som skapte den, med på slep".
Se fig. 3, der rørenes koniske utforming skaper den styrke som gjør at båten ikke påvirkes av ytre krefter. (Filmbiten om den engelske båtkonstruktøren ble vist i reprise under programposten: SPEKTRUM, magasin for naturvitenskap og teknikk, den 24.06. i år.)

Helt siden Adams tid har ingen våget å påstå hva gravitasjon er, og vi skal heller ikke gjøre det her.
Den tyske fysiker Wolfgang Koppitz nevner at vi ennå ikke vet hvordan de graviterende kreftene virker, især på de nuklære-atomenes område.

Det er ikke mulig, og heller ikke ønskelig å sette frem en teori som inneholder alle mulige data. En teoris fortrinn er at den er enkel, klar, og har en form med færrest mulig askiomer (teoretiske forutsetninger), og som gjør at den under utprøving er praktisk letthåndtert.

Konklusjonen av om hvor atomene er blitt av som har fått en høyere tetthet og sammenpakning, hører fremtidens forskning til.. Det synes ikke å være noen annen mulighet enn at de har gått over i et annet systems grenseoppgang, hvor denn enn nå måtte være?

Dermed er vi fremme ved boka av Rolf Telano, med tittelen: "Vänner i universum - Borealis", oversatt til svensk av Birgitt Jeppsson, som just forklarer at atomene med en struktur som blir tettere sammenpakket fungerer som en bygning av 12 dimensjoner, (systemer), eller universelle plan, nødvendig og tilstrekkelig for å holde opp hele den universelle bygning. - Humanoidene kaller denne for "Det interdimensjonale univers".
Her har hvert plan sin tetthet og sammenpakning i sine atomer. Hvert plan har derved sitt puls- og vibrasjonsplan som gjør at det er mulig å ferdes mellom dem. Det uttales også at det finnes mer enn 150 milliarder "the Big Bang". Muligheten for eksistensen av liv der ute, er mildt talt sjokkerende i sin mangfoldige mulighet - et mylder som på Jorden?

Foreløbig synes det ikke mulig å komme videre uten at det blir annet enn gjettverk og fantasi. Men likevel synes kvanteteorien som beskriver atomene, å være begynnelsen til den nevnte universelle bygning, og en inngang for oss til en ny forståelse av Universet.

- R I N G E N S L U T T E T -

Stort sett vet vi i dag like lite eller like meget om hva gravitasjon er, som på den tid Relativitetsteorien ble til. Her ble bare dens rommelige egenskaper drøftet, og siden har ingen seriøst våget seg i kast med problemet. Dette til tross for at det er svært lite som taler imot, og meget som taler for, at gravitasjon ikke kan være annet enn - ganske enkelt - fall. Særlig blir dette synlig når vi studerer tidsloven (tidsforskyvningsloven) matematikk, som klart viser at selv under de mest ekstreme hastigheter nær lysets,

til side: 26

'Øyet' i rommet

TIME 9. februar 1981

Helt siden Galileo avslörte sitt förste umoderne optiske glass i det eldre Venezia i 1609, har stronomene bygd större og bedre teleskoper. Men når de ser på himmelen fra sine forblåste höydedrag, og pröver å finne ut av kosmos, sammensverger naturen seg mot dem.

Stjernene observeres selvfölgelig best om natten, men ikke hvilken som helst natt. For at detaljer skal kunne sees, må himmelen være strålende klar,

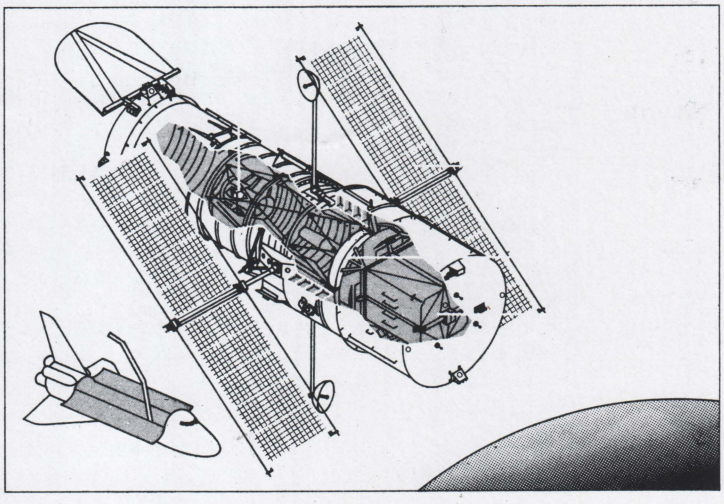

og det er den meget skjelden. Måneskinn, lyset fra byer og motorveier kan ödelegge utsikten. Stjernenes funkling skyldes at atmosfæren og stöv i den splitter lyset. Dette begrenser effektiviteten til et hvert teleskop, selv slike monstre som det 200 tommer store speilet på toppen av California Palomar fjellet.

En opplagt lösning er å sende et slikt teleskop opp i bane rundt jorda, utenfor atmosfæren.

For mer enn 50 år siden foreslo en tysk romfarts"fantast" denne lösningen. Hans navn var Herman Obert. Han forutså den tid da det ville være raketter kraftige nok til å bære store teleskop ut i rommets stillhet. I 1923 virket dette som en usannsynlig dröm. Nå arbeider NASA med en slik plan. I mars 1981 tok dette $600 millioner store prosjektet et stort skritt framover. Etter en intens kamp, valgte NASA John Hopkins Universitet i Baltimore som base for det nye Romteleskopets Vitenskapelige Institutt. Derfra vil en stab på 150 mennesker, blant dem 40 astronomer, dirigere dette svevende observatorium. C. Robert O'Dell, 43, prosjektets sjefsvitenskapsmann, tror at dette nye instrumentet kanskje vil bli det viktigste teleskop som noen gang er bygget. Det vil bli plassert i bane av romfergen og vil utvide astronomenes univers (det utvider det observerbare univers 350 ganger), og gjengi , hva det nå viser, i utsökte detaljer. Romteleskopets primære linse - egentlig et speil - vil måle bare 94 tommer i diameter, som er en middelstörrelse på store speilteleskop. Enda vil den skaffe bilder 10 ganger skarpere enn det störste instrument på jorden, inkludert det nye 236 tommer store sovjetiske teleskopet i det nordlige Caukasus. NASA- teleskopet vil også bli i stand til å ta bilder av objekter 50 ganger svakere enn det svakeste objekt som kan observeres fra jorden.

Ferden ut i rommet er ennå fire år inn i framtida, men stemningen blant astronomene er allerede anspent. Astronomen John Bahcall spår: "Det er ingen tvil om at universets sentrum nå

vil bevege seg meget nær Baltimore fra vår synsvinkel."

Observatoriet vil bli 13 m. langt, veie 10 tonn, og likne en kryssning mellom en sommerfugl og en haubitser. De uensartede vingene er egentlig solcellepaneler som skal gi elektrisk kraft til maskinen. Det vil bruke 100 minutter på å gå en gang rundt jorda i en höyde på ca. 500 km., og vil operere automatisk under radiokontroll fra jorda. Det kan returnere tilbake til jorda for store overhalinger, mens små service-reparasjoner blir foretatt av astronauter fra romfergen. Dette vil gjöre det mulig å opprethölde teleskopets levetid, som er forventet til omkring 15 år.

De fleste speilteleskop, også de små private, spiller en slags ping-pong med lyset som kommer inn i dem. Slik er også romteleskopet. Lyset treffer primærspeilet, og blir så fokusert og kastet tilbake til et sekundert speil (12 tommer). Så går lyset fra sekunderspeilet og inn gjenom et lite hull i midten av primærspeilet, og rett på en hau med vitenskapelige instrumenter; to kameraer, to spektrometere (for analysering av lys) og ett fotometer (til å måle intensiteten på lyset). All informasjon fra det nye romteleskopet vil bli omdannet til elektriske signaler, og sendt til jorda ved hjelp av mellomsatelitter. På bakken vil kompütere rekonstruere bildene, og vise dem fram på TV-skjermer, som de gjorde gjenom den nylig gjenomförte forbiflyvingen av Saturn.

Den multimillioner dollars mekanismen må håndteres med en gullsmeds presisjon. Kurvene på speilene må slipes med en nöyaktighet på en milliontedels tomme, toleranser som ville vært bortkastet på et bakketeleskop, p.g.a. atmosfæriske forstyrrelser. Teleskopets sikte-system, kontrollert av svinghjul, vil være i stand til å fiksere en 25-öring i en avstand av 645 km.

Teleskopet vil koste 30 mill. dollar i drift pr. år, mye mer enn noe bakkeobservatorium. Men fortjenestene burde bli enorme. P.g.a. dets kraft så vel som dets evne til å "se" frekvenser av lys formörket av atmosfären, vil rom-observatoriet åpne hele verdener for menneskets erfaring. Kanskje får det öye på planeter i bane rundt andre stjerner, noe ingen andre instrumenter har gjort. Det vil måle mye mer nöyaktig distanser til andre galakser, enn noen gang för gjort. Ved å skimte objekter så langt borte som 14 milliarder lysår, vil det motta lys somhar brukt 14 milliarder år på å nå oss, og slik kunne se 14 milliarder år tilbake i tiden. Til slutt kan det kaste lys på kvasarer, disse gåtefull og kraftige fyrlys, som synes å være i den ekstreme ytterkant av kosmos.

Etter at Galileo offentliggjorde de vidunderlige åpenbaringene men sitt nye optiske vidunder, blant dem fjellene og detaljene på månen, var mange av hans samtidige overveldet. Den store tyske astronomen Johannes Kepler kalte Galileos spionglass "mer kostelig enn noe septer. Den som holder det i sin höyre hånd, er en sann konge, en verdenshersker." Med romobservatoriet vil hans etterfölgere komme til å tiljuble denne oppfinnelsen.

Sten O.Johnsen

---- o o o ----

PARAPSYKOLOGI OG VIRKELIGHET,....

fra side: 24

Skjer ikke annet, eller dramatiske endringer ved opptak av masse under gjenstanders frie fall, enn de som skjer under ellers like betingelser for alle legemer.

Johannes Rimås.

Å SE DET - ER Å TRO DET

Eksklusivt intervju med oppfinneren:

Howard Johnson,

v/ Kai Paulsen.

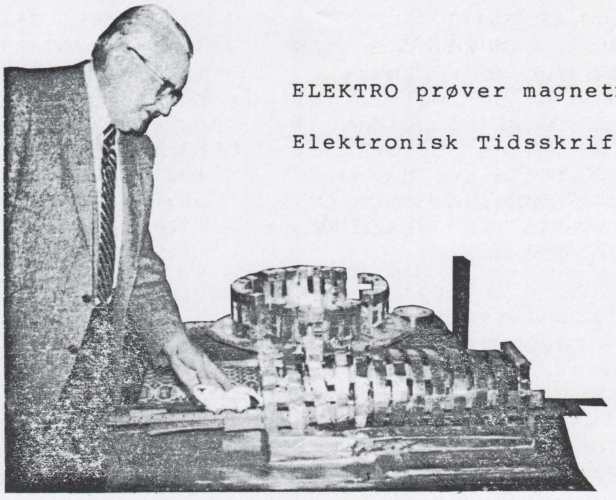

ELEKTRO prøver magnetmotoren.

Elektronisk Tidsskrift nr. 12 -82.

HVORFOR REISE HELT TIL USA FOR Å SE PÅ EN MOTOR? FORDI DETTE ER IKKE HVILKEN MOTOR SOM HELST. VI BESØKTE HOWARD R. JOHNSON I BLACKSBURG, VIRGINIA FOR Å SE OG PRØVE HANS ENESTÅENDE OPPFINNELSE: DEN SELVDREVNE PERMANENTMAGNET-MOTOREN SOM BESKREVET I ELEKTRO NR. 17/-81 HAR JOHNSON FÅTT US PATENT PÅ DENNE MOTOREN. I VÅR SAMTALE MED OPPFINNEREN FIKK VI MERE DETALJER OMKRING DETTE PROSJEKTET, SOM HAR TATT BRORPARTEN AV HANS TID DE SISTE TI ÅRENE. I ENERGISAMMENHENG ER DET OGSÅ INTERESSANT Å VITE AT DENNE MASKINEN OGSÅ BLE VIST PÅ UNITAR-KONFERANSEN FOR NYE ENERGIKILDER I MONTREAL. DET FYSISKE GRUNNLAGET FOR MAGNETMOTOREN BLIR OGSÅ BELYST. KANSKJE BLIR DET SNART MULIG Å FÅ SE BILDER AV "JOHNSON´S PARTIKKEL - DEN POSITIVT LADETE "MISSING LINK" SOM OPPFINNEREN MENER KAN FORKLARE BEDRE HVORDAN MAGNETISME EGENTLIG FUNGERER.

Det var ingen Mercedes eller Cadillac som møtte oss på flyplassen i Roanoke, Virginia USA. Howard Johnsen, oppfinneren av verdens eneste, patenterte magnetmotor plukket opp ELEKTRO i en gammel rusten Taoyota. Den hadde 160.ooo miles på meteret...

Arbeidet med å få istand et møte med den geniale oppfinneren har ikke vært lett. Det rene detektivarbeide var nødvendig, for Mr. Johnson hadde temmelig fort blitt tvunget til å bytte adresse og si opp telefonen i privatboligen. Vi fikk heller aldri vite hvor han bodde. Ikke så underlig, kanskje. Bare noen timer etter at New York Times´ Patentredaktør hadde fått trykket omtalen av US-Patent 4,151,431 begynte snøballen å rulle. Folk ringte døgnet rundt, og beleiret huset.

TYVE ÅR MED MAGNETER

Magnetmotor-patentet er ikke resultatet av en "over natten" oppfinnelse. Johnson har arbeidet med magneter i minst 20 år, og enkelte prototyper på magnetdrevne "devices" har han holdt på med i over ti av dem.
Vår oppfinner er en rolig, avbalansert person. Han sier ikke meget; hans uttalelser virker vel gjennomtenkt. På jakkeslaget et lite merke:

"Jesus First". Han lever et enkelt liv, men den amerikanske gjestfriheten er der selvfølgelig. Hadde vi ikke vært så heldige å få kontakt med hans personlige venn, som også hjelper ham med det juridiske arbeidet omkring patentene, hadde ikke dette møtet med Johnson vært mulig.

I flyet på vei til Virginia hadde vi lest en populærvitenskapelig artikkel om magnetiske monopoler i siste nummer av "Newsweek". En teori som går på tvers av "Johnson's partikkelteori" - bakgrunnen for hans oppfatning av magnetismens virkemåte. Men nye magnetismeteorier var ikke alarmerende nyheter for Johnson. Han har lest omtrent alt som er skrevet om magnetisme, og avviste teorien. -De er nok først og fremst ute etter en Nobelpris i fysikk-, var hans tørre kommentar etter å ha gitt en kort teoretisk forklaring av fenomenet.

Howard R. Johnson, oppfinner. Et sympatisk bekjentskap, synes vi.

"Bevis" for den magnetiske partikkelteorien var da også første punkt på dagsordenen da vi etter en times kjøring kom frem til "demo-rommet", en liten anonym murstensbygning like i nærheten av *Virginia Polytechnical Institute*. Nok et patent ble slått i bordet, og fysisk håndgripelige eksempler fikk vi holde i hånden. Et tachometer for å måle rotasjonshastigheten på bilhjul. Det var resultatet av et arbeid over flere år for Ford Motors. Tachometeret ble benyttet i et "anti-skid" system for Lincoln Continental. Altså låsfrie bremser. Faktaruten beskriver tachometeret. Sammen med Johnson's forklaring av hvordan han mener det klassiske eksperiment med en supraledende metallring egentlig fungerer, virker løsningen med "den Johnson'ske partikkel" snublende nær.

SKEPTIKERE FRA ALLE TIDER

Howard Johnson er en pragmatiker med en god porsjon fri fantasi. Han har liten respekt for misforstått, slavisk underdanighet overfor fysikkens lover. Spesielt innenfor fysikk og kjemi, som han har arbeidet mest med, finnes det en del fenomener som Johnson tror er for lite utforsket og beheftet med for mange fordommer og unødvendig skepsis.

Lord Kelvin, sa en gang: "X-rays will prove to be a hoax". Og: "Aircraft flight is impossible". Denne 19-århundrets fysikkjendis hadde også lite til overs for elektromagnetiske bølger: "Radio har ingen fremtid", sa han. Han skulle bare visst!

Selv lenge etter at radiokommunikasjon var et faktum, var kortbølgenes langtrekkende muligheter uoppdaget. "La radioamatørene få de ubrukelige høye frekvensene", var omkvedet.
Man kan faktisk med stor grad av sannsynlighet hevde at: "Når en vel ansett, eldre vitenskapsmann hevder at noe er mulig, har han sikkert rett. Hvis han mener noe er plent umulig, tar han høyst sannsynlig feil".

Sitatet er hentet fra forfatteren Arthur C. Clarke i *Profiles of the Future*.
Denne generelle pessimismen har vår magnetmann fått føle direkte på kroppen. Det første folk tenker på når selvdrevne maskiner blir nevnt, er Perpetuum Mobile's umulighet. Det gjorde også ingeniørene hos US Patent Office da Johnsen kom for å kreve patent på sin motor. Termodynamikkens første hovedsetning ble trukket opp av skuffen med én gang og tørket støv av.

APPELLRETTEN FUNKSJONERTE

Men Johnson har aldri hevdet at hans oppfinnelse er noen "Evighetsmaskin". Han tror derimot at den magnetiske energien som han utnytter i sin motor vil gjøre at magnetenes kjernefysiske egenskaper forandres. Oppfinneren finner sammenligningen med en kjernereaktor passende. Hadde noen bygget en reaktor med langlivet kjernebrennstoff før fysikken bak reaksjonsmekanismene var fullt ut forstått, kunne man vel vært fristet til også å kalle det en Perpetuum Mobile.
Nåvel, Patentstyret skrek "Perpetuum", og dermed havnet saken i Appellretten. Johnson hadde regnet med slike problemer, så denne gangen stillte han med egen advokat, *Duncan Beaman* fra Jackson, Michigan. Med seg i retten hadde de en enkel prototyp på en magnetisk lineærmotor. Den besto av en "tunnel" med magnetiske ringer og gjennom denne kjørte en liten plastvogn lastet med en bananformet permanentmagnet. Vognen kjørte ikke bare tvers gjennom ringene i stor fart og ut på gulvet, men kjøringen gikk like godt i begge retninger og tilmed i steil oppoverbakke.

Det ble stille i rettssalen. All tvil var med ett feiet til side. Unnskyldninger fra Patentstyrets mest kritiske medlem fulgte. "Seeing is believing" kunne vært merkelappen på denne seansen.

SÅ TIL DEMONSTRASJONEN!

Det var en primitiv prototyp Howard Johnson demonstrerte for oss. Men den fungerte fint. Magnetene er festet til en pleksiglassplate som roterer på et lager fra et rullebretthjul.

Mens oppfinneren forteller om sitt arbeid har *elektro's* utsendte vanskelig for å ta blikket fra de utstilte magnetmotorene. Når skal det bli anledning til å ta og føle på...
Men før vi får se magnetkrefter i sving må vi vise at vi ikke farer med fanteri: Passet blir skjekket, om enn litt overfladisk. Johnson har brent seg på å være for godtroende tidligere. En gang var han direkte på luften i Canadisk radio mens han trodde det dreiet seg om en vanlig telefonsamtale med en ærlig interessert teknisk skribent som hadde jobbet seg frem til Johnsons hemmelige telefonnummer.

En annen gang fant han en bil full av sovende utlendinger utenfor huset sitt tidlig om morgenen. Og hele tiden prøver japanske interesser å kjøpe seg inn hos de bedriftene som har fått rettigheter til å arbeide med fremtidens Johnson-motorer.

Det store øyeblikk er inne. Ut fra stresskofferten trekker magnetmannen en liten leketøyvogn av plast. Størrelsen er som et LEGO-tog omtrent. På lasteplanet er tapet fast to banaformede permanentmagneter. Tynt aluminiumsbånd er surret rundt magnetene. Johnson vil tydeligvis ikke røpe noe om magnetenes beskaffenhet, for alle magnetene på modellene er også dekket av aluminumstape.
Men magnetkreftene lar seg ikke stoppe av tynn aluminium. Den lille men nokså tunge vogna blir satt ned på skinnegangen ved innløpet til den magnetiske "tunnelen". Lineærmotoreksperimentet kan begynne. Johnson slipper vogna.
-Ta imot på den andre siden!, roper han. Swosj - vogna farer igjennom magnetene med stor hastighet og fanges i luften av *elektro* på den andre siden like før den seiler ned på gulvet. -Send den tilbake, sier oppfinneren. Vi setter nølende vogna ned på skinnegangen på vår side av bordet. Når den nærmer seg inngangen til "magnet-tunnelen" begynner magnetkreftene å gjøre seg gjeldende. Et kraftig drag nesten river den lille vogna ut av fingrene våre, og svisj! noen tiendedeler senere farer den ut i den andre enden og fanges opp av Johnson på motsatt side. Vi gjentar eksperimentet flere ganger. Også med sterk heldning på underlagsplaten for magnetene. Samme resultat. Her utføres det arbeid!

LEKETØY FOR VOKSNE ELLER-

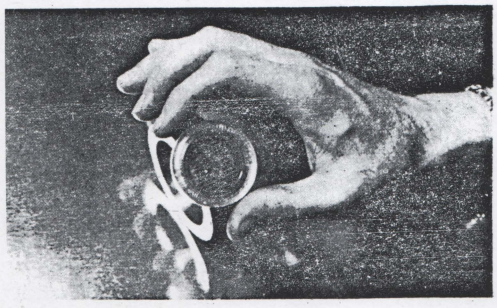

En annen av Howard Johnsons magnetpatenter går på oppfinnelsen av en generator for å måle omdreiningshastigheten på et bilhjul. Gjennom et "magnetoskop" ser vi feltlinjene fra de "innmagnetiserte" rotormagnetene.

-En slik modell lekte min yngste sønn med i flere år, og det var det første håndgripelige bevis på at teoriene mine virkelig holder-, sier Johnson. -Jeg har heller ikke kunnet måle noen endring i magnetenes styrke på denne tiden-. Generelt mener Johnson at magneter laget av meget hardt materiale kan holde seg opptil 18 år uten å miste mer enn to prosent av sin magnetstyrke.
Så over til den roterende modellen. Dette er jo ikke annet enn en lineærmotor som "biter seg selv i halen". Drivkraften denne gang er den samme leketøyvogna, brukt som stator. Rotor i motoren er en primitiv konstruksjon: En pleksiglassplate som kan snurre på et lager bestående av hjulet fra et rullebrett(!). På platen er stavformede magneter arrangert i en sirkel. Inne i denne rotoren senker så oppfinneren statoren. Mens han nærmer statoren til rotormagnetene begynner platen å snurre. Den veier over 20 kg, men aksellererer temmelig raskt til en hastighet på omkring to omdreininger i sekundet.

Når den bananformede statormagneten tas ut, vendes om og senkes igjen begynner rotoren å snurre i den andre retningen.
Vi får lov å leke med modellen. Senker statoren. Kjenner magnetkreftene som en pulsering mens rotoren aksellererer. Pulseringen forsvinner etter hvert som den får opp fart. Vi prøver å skubbe litt med den andre hånden. Dreiemomentet er jo nokså stort, så det er vanskelig å si hvor stor avgitt effekt det kan være snakk om.
Men én ting er klart: Det trege lageret i midten av pleksiglassplaten yter også endel motstand. Så vi har med en effektavgivende motor å gjøre. Hvor lenge den ville ha snurret burde Johnson være den første til å svare på. Han vil imidlertid ikke ut med noen konkret informasjon. Han viser oss brev fra firmaer som tilbyr 10 milioner dollar for rettighetene til oppfinnelsen. Større beløp har også vært på tale. Men Johnson vil ikke selge sitt livsverk. Til å beskytte seg har han opprettet en stiftelse som eier alle rettigheter. Stiftelsen betaler videre forskning omkring magnetmotoren. Dessuten gir den tre firmaer lisens til å starte begrenset produksjon av motorer. Et av disse firmaene er en større generatorfabrikk. De har for øvrig allerede fått flere tilnærmelser fra japanere som vil kjøpe rubbel og bit.....

DESENTRALISERT ENERGIPRODUKSJON

-Hva skal disse motorene brukes til?-
-I første rekke tenker jeg meg dem benyttet til vanlige husholdninger, sier Howard Johnson. Sammen med en egnet generator vil en 5000 Watt motor/generator løsning gi nok energi til en families daglige behov. Utgangseffekten skal også kunne reguleres. Selv om magnetene er svært dyre nå, så vil jeg ikke se bort fra at dette en gang kan bli løsningen på energiproblemene i den fattige del av verden, fortsetter Johnson. Tilnærming fra bilfabrikker vil jeg imidlertid betakke meg for. Bruk av motoren til kjøretøyer er imidlertid det første folk spør meg om, så det er kanskje en og annen nervøs oljeprodusent omkring....

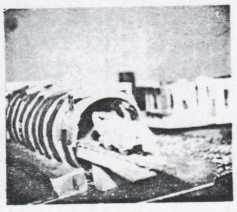

Magnetvognen "frosset" av blitzen idet den skyter ut av lineærmotoren.

PÅ ENERGIKONFERANSE

For et par år siden holdt UNITAR, *United Nations Institute for Training and Research*, en konferanse i Montreal, Canada. Temaet for konferansen var "Long Term Energy Resources", og magnetmotoren til Howard Johnson var med. Oppfinneren selv holdt et foredrag over maskinens tilblivelse og hvilke muligheter den kunne ha i fremtiden.
I oppsummeringen av konferansen året etter skriver en av konferansearrangørene, *Dr. Joseph Barnea:* "The permanent magnetic motor represents an electricity generating unit requiring no fuel or other energy input except the very gradual using up of the magnets".
På konferansen, som også hadde flere norske deltakere, var det ingen som hadde innvendinger mot den Johnson´-ske motor. Men den oppmerksomme Nobelprisvinner *Professor Linus Pauling* i Palo Alto, California, leste rapporten. Og da kom Perpetuumskepsisen frem igjen for fullt!

Først et høflig brev som antydet at slikt Evighetsmaskin-tull burde lukes ut av FN-konferanser før de kom på trykk. Dernest påstanden om at Dr. Barnea prater tull om magneter. "Men hvis jeg bare kan få se på patentet, så skal jeg nok kunne forklare hvordan det henger sammen...", skrev han. Oppfinneren selv bringes inn i korrespondansen. Han påpeker at han aldri har kalt sin oppfinnelse "Evighetsmaskin", men Pauling må så gjerne få en kopi av patentet: "I enclose a copy of the patent, but I doubt if you will understand it.... Being connected with this work, I do not give interviews to anyone. We are not trying to publicize the work or sell stock. We just intend to make the products and sell them", skriver Johnson i sitt brev til Nobelprisvinneren.

Ikke bare fikk vi intervjue Johnson, men vi fikk også kopi av det siste brevet fra Pauling i denne saken. Her svarer Pauling at han ikke kan finne noen feil i patentet, og at "A device involving permanent magnets can perform a limited amount of work - but cannot continue to perform work without the input of energy".

Her ender duellen mellom professoren og oppfinneren. Pauling vender, dessverre for våre lesere, ikke tilbake til løftet om å forklare hva som *egentlig* går for seg inne i motoren. Men vårt løfte om dobbel dose godt drikke til den som kan forklare, står fortsatt ved makt...

PATENTER OG PARTIKLER

Den teknologiske historikken er full av dystre spådommer som - (heldigvis) ikke gikk i oppfyllelse. Dette gjelder også helt opp til de senere tiår. For eksempel: "Jetmotoren har ingen fremtid. Den vil aldri kunne konkurrere med propelldrift av fly". Uttalelsen stammer fra høyeste hold i det Engelske Luftfartsverket. Årstallet ? 1934. Eller hva med spådommen til The Astronomer Royal of England: "Romfart er bare tull, og mennesker vil aldri sette sine ben på månen". Man skriver 1956...
Selv Edison og Tesla har tatt alvorlig feil. Men sistnevnte har beskrevet et magnetisk fenomen som passer bra til Johnsons partikkelteori.

GAUSS - HVA ER DET ?

I desember -81 holdt Howard Johnson en forelesning ved Universitetet i Albuquerque, New Mexico. Han sier: -Hva måler vi egentlig med et Gaussmeter? Enhetene måler vi gjennom de kreftene megnetisme utøver. Men hittil har ingen kunnet beskrive hva som egentlig foregår, uten å bringe inn tilstedeværelsen av bevegelige elektroner. Allerede i 1954 kom jeg til den konklusjonen at de magnetiske kraftlinjene kalt gauss blir dannet av positive partikler i bane rundt et elektron i bevegelse eller spinn. Den retningen disse partiklene flyter i, bestemmer faktisk retningen på de magnetiske kraftlinjene, og er opphav til det vi kaller magnetiske poler.

FYSIKK OG ELEKTRONIKK

Johnson kunne fremlegge et ganske stort materiale til støtte for sine teorier. Et par håndfaste eksperimenter var også med. De viktigste synes å være den velkjente ringen av tinnniob nedsenket i flytende gass, magnetiske eksperimenter utført i Skylab samt hans eget U.S. Patent 3.549.925.

Johnson mener at en permanentmagnet egentlig er en superleder ved romtemperatur: -Strømmen i en superledende ring skyldes ikke en flow som kan måles med et Ampermeter, men er istedet indusert av et sterkt magnetisk felt.

Så måler vi feltet i spolen for å se hvor sterk strømmen i den er. Dette er jo som å gå ut gjennom døren og komme inn igjen vindusveien, sier vår magnetmann.

-Et annet underlig fenomen ved dette eksperimentet er det faktum at retningen på de magnetiske kraftlinjene ikke er normalt på lederen, som en kunne vente etter høyrehåndsregelen. I stedet flyter de *parallelt* med lederen. I teorien flyter denne sterke strømmen i de tynne niobfilamentene i hver tynn tråd av tinn-niob. Er det ikke interessant at dess tynnere du gjør trådene dess mindre blir motstanden i dem inntil du ikke har noen motstand i det hele tatt?

Oppfinneren har sett filmer som NASA har tatt opp under Skylab-turene. I stor høyde over jorden snurret vektløse magneter omkring. Dette tar Johnson som bevis på at det eksisterer unyttbare magnetiske krefter i relativt stor avstand fra permanente magneter. Jorden er jo i dette tilfelle som en stor magnet. Sammen med professor William Harrison på Virginia Polytechnical Institute, har Johnson målt magnetfelt i stor avstand fra en simulert stator fra en av sine magnetmotorer. Ved hjelp av Hallceller fant de stor forskjell på måleresultatet ved henholdsvis Nord- og Sydpolen på den bøyde magneten som utgjorde rotor i den simulerte modellen. Det er dette som er grunnlaget for kraften i Johnsons motorer. Det er altså når en begynner å få ganske store luftgap mellom magnetene saker og ting begynner å skje.

SNART BEVISER ?

Howard Johnson er ingen formelt velutdannet mann. Han er ingeniør med et langt livs erfaringer i magnetisme og "cut-and-try". Hans partikkelteorier kan ved første øyekast virke noe søkt. Men en skal nok grave litt dypt i materien før en finner ting som ikke er velfundert. Han har en rekke forelesninger bak seg ved flere universiteter.
På Virginia Tech, som er et vel ansett universitet med sterk tilknytning til det amerikanske forsvaret, er han en hyppig foredragsholder, og flere forskere ved Institutt for Anvendt Fysikk har samarbeidet med ham de senere årene. Hans patenter har resultert i praktisk anvendelige, nye produkter. Han har vært ansatt i flere større firmaer som konsulent, spesielt innenfor elektromagnetisme og permanentmagneter.

Hvis utviklingsplanene fremover holder den programmerte fremdriften, vil vi en gang sent i 1983 få se Johnson-motorer i produksjon i USA. Allerede sist høst trodde Johnson selv at vi vil få se spor av hans positive "magnetpartikler". Los Alamos Scientific Laboratory i New Mexico (kjent for sin kjerneforskning) arbeider på et prosjekt som vil kunne resultere i at slike fenomener vil kunne detekteres og tilmed fotograferes! En rapport, LA-8470-MS med tittelen: "The Dynamic Theory: A New View of Space, Time, and Matter", tar for seg fenomener som vil kunne medføre at både Einsteins teorier og Termodynamikkens setninger kanskje må justeres litt. Maxwell's elektromagnetiske ligninger er nevnt, det samme gjelder kvantelovene.

Vi har lest om Tesla's eksperimenter, bladd i Los Alamos-rapporter fulle av integraler, lest brev fra forskere ved Bell Laboratories og prøvet magnetmotorer som fungerte tilfredsstillende etter amerikanske patenter og vår egen sunne dømmekraft. Hvis det er noe lurium her, så er det i alle fall fryktelig godt skjult! Fysikere, elektronikere og alle nysgjerrige i dette land: La det gå sport i det. Prøv å finne ut hva dette er for noe. Spalteplass til resultatene blir stillt til rådighet. Lykke til!

Kredit: Terje Gjelvold/Fink.

NEUMANN-MASKINER OG ETI

Klokka er 9 på formiddagen i den sovjetrussiske byen Talinn, sör for Finskebukta. Det har ennå ikke blitt helt lyst, men man kan se mennesker kjempe seg fram i snöfokket mot sportsarenaen, der de skal ha et möte. På sportsarenaen tar de av seg frakker og hatter, og finner hver sin plass. Interessen lyser ut av öynene på dem mens de hörer på hva de andre i gruppa har å si. En av talerne er V.S. Troitsky. Han sier:"Söken etter utenomjordisk liv er et problem for hele menneskeheten." Han sier også at "den er av stor vitenskapelig, filosofisk og sosial verdi."

Er dette kanskje en UFO-kult i Sovjet? Det er det nok ikke. Mötet foregikk i desember i fjor, og samlet dusinvis av astronomer, fire astronauter, og et medlem av det höyere Sovjetsamveldet.

Frank Tippler, fysiker fra Tulane universitetet i New Orleans, ble ikke imponert over mötet. "ETI (Extraterrestrial Intelligence)-vitenskapsmenn lever i en verden av fantasi," sier han. Hva motiverer dem? "Håpet på halvreligiös frelse. hvorfor skulle ellers Carl Sagan påstå at utenomjordiske kanskje sender oss meldinger om hvordan vi skal unngå en teknologisk katastrofe? Og hvorfor sier Frank Drake fra Cornell-universitetet i Ithaca i New York at : vi kan vente de udödelige til å spre hemmeligheten om sin udödelighet blant oss?"

Mens Sagan og andre vitenskapsmenn mener sansynligheten er stor for at det finnes utenomjordisk intelligent liv, mener Tippler akkurat det motsatte. Han tror at sivilisasjoner som bare er litt mer teknologisk utviklet enn oss ville ha kolonisert universet med såkalte Neumann-maskiner. En Neumann-maskin er en robot som matematikeren John von Neumann har regnet ut skal være mulig å lage. Den blir sendt ut i universet på leting etter intelligent liv og materielle resurser. Der den treffer på materialene den trenger, begynner den å bygge kopier av seg selv som den sender ut til andre sektorer av verdensrommet. Kopiene treffer kanskje også på uutnyttede resurser og begynner å lage kopier av seg igjen, og slik fortsetter det til hele universet er undersökt, og det vil i følge Tippler ta bare 300 millioner år. "Siden de eldste stjernene er 18 milliarder år gamle, har disse maskinene hatt rikelig med tid på seg til å ankomme. Da de ikke er her, eksisterer de åpenbart ikke,"

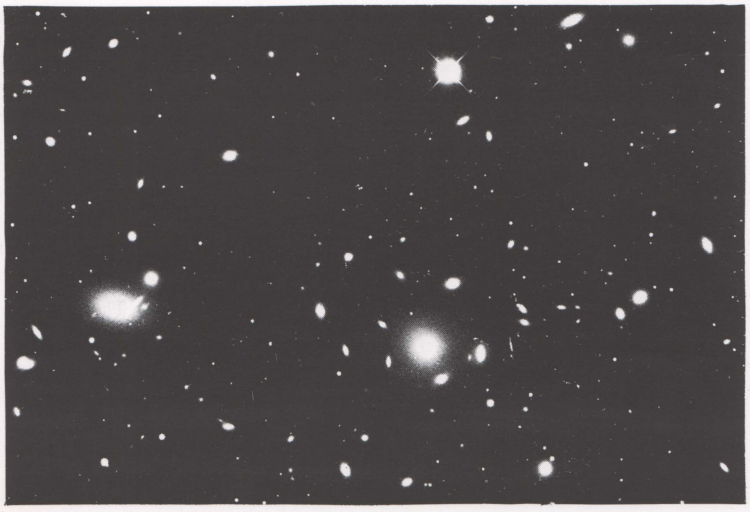

Neumann-maskiner og ETI.

sier Tippler.

Tross logikken i dette, mener Tippler at ETI-forkjempere har gått sammen for å hindre ham i å offentliggjöre sine tanker. Et eksempel: To amerikanske journalister fra Science og Icarus nektet å utgi hans studium. Tippler mener Sagan influerte i avgjörelsen. Som Tippler selv sa: "Et særpreg ved religiös motivasjon, er å ikke kunne ta et antireligiöst argument i betraktning."

Sagan selv understreker at han"var bare en av flere oppmenn". Jeg var ikke i den possisjon at jeg kunne hindre en publikasjon, jeg kunne bare argumenter mot den."

OMNI april 1982.

Kommentar:

En viktig ting som slår en når en leser Tipplers teori er; hvordan kan vi være så sikre på at Neumann-maskinene ikke har vært her? Hvis disse robotene er programert til å stoppe all resursutnyttelse eller ikke begynne i det hele tatt om de finner intelligent liv men bare sende beskjed hjem og forsvinne, ville ikke vi ha merket dem i det hele tatt. De kan også ha vært programmert til ikke under noen omstendigheter öve inflytelse på det intelligente liv de muligens finnermen bare sende en melding til sine skapere og drive "bergverket"i hemmelighet.

Hvis Neumann-maskinene har vært her, har de kanskje sendt meldingen hjem, og da er kanskje "skaperne" på vei hit. Er det dem vi opplever nå (midt i UFO-alderen)? Har de kanskje vært her og er Dänikens gude-astronauter?

Dette tror jeg er verd å tenke over. De utenomjordiskes tilsynelatende manglende nervær (delte meninger om den saken), behöver ikke bety at de ikke eksisterer.

S.Johnsen

Å se det-er å tro det.

REF.: fra side 33:

Visible magnetic monopole plasma: The Tesla Experiment. Physiol. Chem. & Physics. 13 (1981) p. 335.

Thomas E. Bearden: Excalibur Briefing, 1980 p. 136.

Richard P. Feynmann, Robert B. Leighton and Matthew Sands: The Feynman Lectures on Physics. Addison-Wesley 1963, Vo. 2.

Henry A. Rowland, Physical Papers. (Baltimore, The Jonas Hopkins Press, 1902 9: 128.)

EL UTEN MOTSTAND

Nye oppfinnelser kan snu opp-ned på vår verdag og forandre tilværelsen på kort tid. Det er allerede skjedd mange ganger i vårt århundre - f.eks. har transistorteknikken forårsaket store forandringer på få år. Men det er kanskje enda flere sensasjonelle overraskelser i vente. Forskerne arbeider bl.a. med å utvikle ledninger som er uten motstand. Det er intet teoretisk i veien for å utvikle slike ledninger, mener den svenske professor Göran Grimvall, og danske forskere er faktisk kommet et skritt i riktig retning med noen kunststoffledere som har meget lav strømmotstand.

I øyeblikket kan disse superledende metaller og stoffer kun forekomme ved temperaturer nær det absolutte nullpunkt. Men når en stuetemperatursuperleder er utviklet, vil helt nye muligheter åpne seg for elektronikken. Computere kan bygges mindre og sterkere enn noensinne, høyspenning vil kunne overføres gjennom kabler på tykkelse med sytråd, og man vil kunne bygge måleinstrumenter som er meget finfølende enn noe man i dag kjenner til.

Kilde: Dagens Nyheter 26.11.82.

PRESSEKLIPP

JANUAR

Mengden av presseklipp var også overveldende denne måned, litt mindre i februar, og så avtok det gradvis til et par klipp i juni. Så vi har et berettiget håp på å komme å jour i løpet av de neste par numre, men her er hva som ble skrevet om UFO i aviser og ukepresse i årets første måned.

Som vanlig starter vi med Hessdalen.

Sarpsborg Arb.blad den 3, forteller om voldsomt oppstyr om UFO i dalen. For det første ble amatørfotograf Karl-Erik Olsen fra Slitu, tatt for å være medlem av et amerikans filmteam. For det andre hadde en synsk dame sagt at 28. desember skulle UFO´enes gåte avsløres - pluss ryktet om det amerikanske TV-selskapet-førte til et oppbud av ca. 1.000 skuelystne, med og uten biler. Dette, ved siden av full snøstorm, gjorde kaoset fullstendig. De eneste som uteble, var UFO´ene.
Dagbladet den 6, har lignende reportasje. Også Arbeiderbladet og Arbeider-Avisa, skriver om "cirkus´et. Asbjørn Helland skriver i Arbeiderbladet den 17, at trønderne i Røros og Hessdalsområdet lider av synshallusinasjoner grunnet innavl og psykiske skavanker.
Komm:
Hva A. Halland må lide av, som kan skrive slikt vrøvl, skulle være interessant å vite!

Flere aviser gjengir en NTB-melding om at UFO´ene i Hessdalen skal tas opp til diskusjon i "Lørdagsuniversitetet" i Trondheim den 22.1. Leif Havik, UFO-NORGE, og Rolf Brahde fra Astrofysisk Institutt, vil innlede til diskusjon.
Adresseavisens "Uke-adressa" den 22, har intervju med Brahde, som uttaler at han vil avsløre UFO´ene i Hessdalen som høyst jordiske og naturlige fenomener.
Arbeider-Avisa og Adresseavisen fra den 24. og 25, har bred omtale av møtet på lørdagsuniversitetet. Som vi ante på forhånd, konstaterte Rolf Brahde at samtlige UFO-syner i dalen var reflekser fra toglys! Leif Havik hevdet i sin innledning, at UFO-hendelsene i dalen ikke har fått den oppmerksomhet fra vitenskapelig hold, som de burde ha krav på. Folk fra Midt-Norge avdelingen har gjentatte ganger oppholdt seg i fjellene i dalen, og betraktet de uidentifiserte flygende objektene, og etter deres mening er det ingen tvil om at en god del av disse ikke kan forklares som toglys, eller andre naturlige årsaker. Havik viste til en rekke observasjoner som er gjort, både av ham selv og av lokalbefolkningen, og viste også en lang rekke lysbilder av fenomenene. Brahde uttalte at han hadde blandet seg inn i UFO-debatten mange ganger og klart å vise til flere naturlige forklaringer på observasjonene. Han tok utgangspunkt i UFO-bølgen over California i 1897, og førte tråden videre via en ny bølge i USA i 1947 og over til dagens observasjoner i Norge. De fleste UFO´er er Venus eller andre planeter. En rekke observasjoner dreier seg også om atmosfæriske forstyrrelser. Det kan være meteorer, reflekser, luftspeilinger, fanteri og juks. - Ingen av de to foredragsholderne hadde særlig sans for tallerkener fra Mars, med små grønne menn. Havik presiserte da også at han ikke var kamerat med E.T. -Men mye er uforstålig-, fastslo Havik, og det var Brahde enig i. -Vi kan ikke forklare alt naturlig, det kan man ikke vente. Vi har ikke nok opplysninger-, fastslo Brahde.
Arbeider-Avisa for den 25, forteller at folk i Hessdalen fnyser av de nye teoriene. Dagen etter Lørdagsuniversitetets arrangement, var det hele fire nye observasjoner i dalen. "Vi er mektig irritert", sier Liv Lillevold i Hessdalen. "Det går ikke an at det er noe slikt som toglys. Det gikk ihvertfall ikke noe tog da de fire observasjonene innfant seg kl. 19,25, - 19,59, 22,40, og 22,46", forteller Kurt Andersen til avisen. Ingen i dalen, som avisens reporter har snakket med, fester lit til Brahdes teori om reflekser fra toglys.
Adresseavisen den 29, skriver at Hessdalingene føler seg dypt ærekrenket

Presseklipp.

Avdelingsleder Leif Havik, UFO-Norge (t.v.) og observatør Rolf Brahde, Astrofysisk Institutt, braket sammen foran et fullsatt auditorium på Dragvoll i helga.

av Asbjørn Hallans beskyldninger om innavl og psykiske skavanker. "Vi er sjokkert over at en seriøs avis kan trykke en slik artikkel", sier avisens kilde, og antyder at både artikkelens forfatter og Arbeiderbladet vil bli stillt til ansvar for det som er trykt.
I Arbeider-Avisa den 31, er Leif Havik fremme med en orientering om toglysteorien til Brahde."Toglys i forbindelse med luftinversjoner kan bare forklares i ganske få tilfeller", sier Havik, og refererer de siste observasjoner i Hessdalen.
I "Dagens hjørne" i Adresseavisen den 31, harsellerer "Adrian" over Rolf Brahdes "avsløring" av UFO'ene i dalen Konkluderer med at UFO-fenomenet ikke er avslørt, hverken i Hessdalen eller verden forøvrig.

Den svenske avisen: Arbetet den 28, har en omtale av fenomenene i Hessdalen, og forteller om en busslast med Trondheimsfolk - på vei til dalen - som ble overrasket av et UFO rett fremfor dem, på veien. Sjåføren beskrev det som en grå metallisk gjenstand med røde lys langs sidene.
Leif Havik er intervjuet og forteller avisen om flere interessante observasjoner fra Hessdalen.

Andre klipp:

Finnmark Dagblad den 3, får spørsmål fra en dame i Kaiskuru, om det var et UFO hun så over Alta. En stor lysende kule, større enn måneskiven, kom svevende fra nordøst. Den hadde stor hastighet, og rundt den var det mindre, runde og lysende kuler. Andre vitner etterlyses.

Flere aviser gjengir en NTB/Reuter-melding om en Sovjet-oppfordring om å ta UFO-gåten alvorlig. Artikkelen skriver seg fra den sovjetiske uke-avisen: "Sovietskaja Kultura" fra 6. januar.
Tønsberg Blad den 10, har omtale av filmen: "Hangar 18", som handler om en påstått autentisk hendelse som fant sted i Roswell ved Arizona, USA. Et UFO havarerte og ble "tatt vare på" av US-Air Force. -Odd-Gunnar Røed er intervjuet i forbindelse med fremvisningen, og forteller bl.a. om denne hendelsen og Hessdals-observasjonene.
Hamar Arb.blad den 10. En leser i Ottestad ringte avisen ved 20-tiden i går kveld og fortalte at det muligens var et UFO over byen. Det fløy frem og tilbake, og litt zik-zak opp og ned, og hadde et rødt stabilt lys.
Lofotposten melder den 11, om mystisk lys utenfor Borge. Et uidentifisert flyvende objekt ble observert på havet ca. 15 nautiske mil nordvest av Borge av pålitelige vitner. Kystvaktskipet "Senja" foretok resultatløs leting i området, og foreløbig er lyset som ble sett en gåte, og lyset det vises til, har også vært sett tidligere. Nordlands Framtid den 11, har også omtale av saken.
Tønsberg Blad den 14, skriver om nattlige helikopterøvelser som forårsaket falske UFO-meldinger. Men den 15, forteller en Skallevold-mann til avisen at det umulig kan ha vært helikoptere på nattøvelse. "Jeg så tre forskjellige røde lys som ikke blinket", forteller mannen. "De kom i tre topphøyde, rett imot meg. De var ca. 200 meter unna, og jeg la på sprang. Så snudde de fort og forsvant i retning av Karlsvikodden. Ikke en lyd hørte jeg, og det var vindstille, ihvertfall på bakken. I dag, fredag, så jeg også et helikopter litt lenger ute, og det hørte jeg godt. Jeg har selv avtjent verneplikten i flyvåpenet, og kjenner godt til helikoptere. Jeg mener det ikke kan ha vært det".
Sogn Dagblad melder den 18, om mystisk "månelys" i Balestrand. En snøbrøyter forteller om en kraftig lyskule som hang over Esefjorden og lyste opp hele fjorden og strendene på begge sider klokken 04,30 om morgenen. Flere andre vitner har meldt seg, og forteller det samme, og Sognekraft kan ingen eksakt forklaring gi til fenomenets oppklaring.
VG, den 17.Macae: En mystisk metallsylinder falt fredag den 14, ned fra verdensrommet og traff et hus i den lille kystbyen Macae, 200 km. nord for Rio de Janeiro. Huset fikk mindre brannskader, men ingen mennesker ble skadet. En talsmann for politiet beskrev gjenstanden som 60 centimeter lang og med en diameter på 10 cm. Han la til at den var hvitglødende da den traff huset, og at den hadde to små vinduer. Gjennom dem kunne man se flere røde wirer. Det gjettes på at gjenstanden må være enten en bit av den atomdrevne sovjetiske satelitten Kosmos 1402, som er kommet ut av kurs, eller et UFO. Den blir nå gransket av myndigheter i Brasil. NPS/AP.
Agder den 19. En leser spør avisen om det var et UFO som passerte over Kvinesdal lørdag ved 18-tiden. Han forteller at det var to passasjerer i bilen som oppdaget en lysende gjenstand i zik-zak bevegelser og forskjellige retninger på himmelen. "Den var avlang med lys foran, rødaktig på midten og lys bak, så det kunne minne meget om fly hadde det ikke vært for den måten det fløy på. Selv med stadige kursforandringer, forsvant gjenstanden tilslutt mot vest, og forsvant. Samme avis for den 21, forteller at unggutten Ken Caswell, som bor på Kråketona, så en UFO-lignende gjenstand over Uenes omtrent samtidig som den ble observert over Kvinesdal. Beskrivelsen passer i begge tilfeller, så det er tydelig at det må ha vært et eller annet udefinerbart, skriver avisen.
Troms Folkeblad den 13. Mandagskvelden den 10, ble det observert en lysende, tallerkenformet gjenstand over Solbergfjorden av flere personer i Sandvika. Den fløy sakte oppover på himmelen. Dosent Ove Harang ved Nordlysobservatoriet i Tromsø, utelukker ikke at det kan ha vært et UFO. Avisen lar ett av vitnene fortelle: "Etter at mandagsfilmen var ferdig, kikket jeg tilfeldigvis ut gjennom kjøkkenvinduet. Først trodde jeg ikke mine egene øyne. Jeg måtte ta opp kikkerten og se, og da konstaterte jeg noe jeg aldri har sett tidligere. Et sterkt lys som sto

nesten stille på himmelen mellom Gompeng og Bjørge. Det var ved 23,45 -tiden jeg så det, og i et kvarter fulgte jeg med denne mystiske, lysende gjenstanden. Jeg ringte til sønnen og naboen, og tilsammen vet jeg om fire personer som så dette fenomenet. Naboen fulgte "UFO'et" til kl. ett om natten. Da var den kommet over Vågen".
Samme avis den 15, refererer til andre vitner som kunne slå fast at det dreide seg om en gjenstand med uregelmessige blinkende lys. På toppen var det rødt lys, men i kikkert kunne man tydelig se også grønt og blåligt lys. Stipendiat Bjørn Ragnvald Pettersen ved Nordlysobservatoriet, mener det må være noe menneskelaget som er sett. - Avisen skriver i samme nummer om en Finnsnesfamilie som i julehelgen var på tur til Alta. Da de var kommet et stykke på vei inn i Lyngenfjorden, oppdaget de et uhyre skarpt lys på himmelen over fjellene i Birtavarre. Lyset ble skarpere, og virket nærmest som morsing, og beveget seg meget sakte. Da de var kommet forbi Birtavarre, forsvant plutselig frontlyset på bilen. Lyset virket nå sterkere enn tidligere, men holdt samme fart. Etter et par minutter kom lysene plutselig tilbake i bilen, og sjåføren var ikke sen med å stikke av.
Lofotposten den 17. Det lyset som for en ukes tid siden ble observert på, eller like over havflaten utenfor Borge i Lofoten, og som ikke har vært mulig å identifisere, har nå vakt interesse i UFO-NORGE. Det er Leif-Normann Solhaug, avd.leder Nord, som informerer avisen om vår organisasjon og vårt UFO-arbeid.
Nordlandsposten den 17, skriver at Flygeledere og folk i Værtjenesten så UFO. Fem tjeneste menn på vakt i går, så en merkelig flygende gjenstand på himmelen som bare kan betegnes som et UFO, da ingen av dem kan gi en forklaring på hva de så. "Vi så en avlang sylindrisk gjenstand som sola skinte i, i retning sør/sørvest. Vi studerte den etter tur i kikkert. Først antok vi at det var et fly som lå i en skarp sving, men da gjenstanden stod helt i ro på himmelen, fant vi frem kikkerten og varslet karene i lufttrafikktjenesten. Bak gjenstanden så vi at det lå en tykk strime, eller hale av damp eller røyk, og de to flygelederne mente å se at det blinket i metall. Vi observerte gjenstanden i to-tre minutter innen den forsvant bak en skybanke, som kanskje lå nede over Gildeskål.
Vesterålen Avis den 18. -"Huff, det var ekkelt. Jeg har aldri sett maken. Lyset var meget skarpt, hele fjellpartiet fra Storheia og nedover Hadselåsen var opplyst". Det er Gunda Karlsen på Storkmarkanes som forteller dette. "Jeg var på tur hjem torsdag kveld, og det var ikke noe fly jeg så. Lyset var blålig og meget skarpt. Etter et par minutter kom det skarpe lyset tilbake igjen. Fremdeles er det skarpt og blålig. Ikke en lyd kan høres." Etter det avisen erfarer, er det flere som på samme tidspunkt har observert det samme. Ingen kan forklare hva det var.
Grimstad Adressetidende den 18, skriver at en lysende gjenstand passerte på himmelen nord for Grimstad ved 8-tiden fredag morgen. Den ble sett av flere, og den beskrives som et fantastisk lys som relativt lavt og nokså sakte kom østfra og fløy videre i nordvestlig retning.
Fædrelandsvennen den 19, refererer til en dame fra Øvrebø, som sammen med sin svigerinne så to gule lys over heia mot Finsland, da de kom kjørende hjemover. Gjenstanden stod nesten stille, bare en svak bevegelse mot høyre, kunne de konstatere etter å ha gått ut av bilen.. Etter noen minutter ble den knallrød og fløy sakte nedover til den forsvant bak heia uten hørbar lyd. Den blir beskrevet som avlang, liksom firkantet, og av stand til gjenstanden var ca. 500 m.
Aura Avis den 20, forteller om mystisk flygende gjenstand som fløy oppover Sunndalen ved 22-tiden tirsdag kveld den 18. Den stod periodevis stille i luften. "UFO'et" gav ikke lyd fra seg, den virket svakt oval, og enkelte ganger virket det som om det flammet opp litt rundt den.
Oppland Arb.blad den 24, melder om merkelig lyskule over Totenåsen. To personer i bil ser en stor, lysende gjenstand med en tydelig "rykende hale" etter seg. Den kunne være 4-5 km. unna, men på himmelvelvingen så den nesten ut til å være like stor som

et kakefat. Det var mellom Skreia og Lensbygda de oppdaget gjenstanden. Den beveget seg da mot Totenåsen og forsvant før den ble borte bak tretoppene. Det så m.a.o. ut som om den brente opp før den tok bakken.
Tønsberg Blad den 26, skriver at torsdag kveld i forrige uke hadde to jenter på Volden i Slagen, en selsom opplevelse. De forteller at de var ute og gikk ved 18-tiden oppover Brattåsveien, da de ble oppmerksom på en stor lysende "kule" som kom glidende fra sør. Gjenstanden, som var fullstendig lydløs, sirklet to ganger rundt jentene før den fulgte etter en bil som kjørte opp mot Brattås. Etter to-tre hundre meter gjordet "UFO´et" noen raske hopp før det i stor fart forsvant rett opp i luften. "UFO´et fløy ganske lavt over tretoppene i lav hastighet, og jentene anslo det til å være ca. 5-10 meter i diameter. Den var forøvrig fullstendig rund. Noen minutter tidligere så jentene fly på himmelen, men de mener bestemt at d e t kunne gjenstanden ikke være.
"Opdalingen" den 28, er i tvil om det var UFO eller Cosmos, som viste seg på himmelen søndag den 23, om kvelden mellom ti og fem på elleve. Da kom en rødgul-lysende gjenstand over himmelen. Formen på gjenstanden var langstrakt, forteller de fire vitnene. De hadde to kikkerter og kunne fastslå at det ikke var fly. Avisen mener at UFO´ets bane kan passe med Cosmos-satelittens som styrtet ned i det Indiske hav, samme dag.
Glåmdalen den 29, skriver om et ektepar fra Østamoen i Nes, som observerte blinkende grønne og røde lys i nordvestlig retning for Årnes torsdag 27, ved 18,15-tiden. Også et skarpt hvitt lys kunne ses. Det virket som lysene stod stille, og ingen lyd ble hørt, og kunne betraktes ganske lenge.
Vi avslutter denne klipprunden med et klipp fra Fædrelandsvennen den 26, som spanderer en helside på intervju og omtale av UFO-NORGE´s avdeling SØR. Det er avd.leder Arne Pross Thomassen, og Hans Aass, som forteller leserne om UFOhendelser i Hessdalen og Arendal.

F E B R U A R

Leif Havik åpner denne måneds klipprunde i Adresseavisen for den 1, med korrigering og forklaringer til Rolf Brahdes toglysteori, som ble fremsatt på det tidligere omtalte møtet i lørdagsuniversitetet 22.1.
Han beskriver også en dagslysobservasjon i Hessdalen den 16.1.som fant sted kl. 15,55. En gjenstand ble sett da den sakte kom til syne fra sør over Hegsetåsen, og passerte mot nord. Den fulgte kanten av Finnsåhøgda nordover, og man så at sollyset ble reflektert i en metallisk overflate på "UFO´et". En røyksky (kondens?) ble sett da den gikk ned før den forsvant mot Finnsåhøgda.
Bergens Arb.blad den 1, forteller om en mann med flysertifikat og med 300 timer i luften, som søndag kveld oppdaget en lysende gjenstand som kom fra Svartediksområdet mot Natlandsfjellet. Det sprutet gnister fra gjenstanden, som etter ca. 12 minutter forsvant, men etter tre minutter var det som om gule, blå og grønne raketter kom rett ut av himmelen. De forsvant i løpet av ganske kort tid.
Arbeidets Rett den 2, har et leserbrev fra en mann som forteller om en observasjon han, og hans kone hadde for åtte år siden. Det var den 14. desember 1974 at de kom kjørende opp Sollia på vei til Folldal. Klokken var ca. 18, 30. De ble da oppmerksom på et blåhvitt, skarpt lys som opplyste en åskam til høyre for dem. Lyset var så skarpt at det var vondt å se direkte på det, og det stod hele tiden rolig nede på bakken. Det ble senere opplyst av kjentfolk at det ikke var anlegg, eller byggearbeid på stedet. Obs.tid: 15-20 minutter.
Vårt Blad, Oslo, har den 2, godt og vel to helsiders reportasje fra Hessdalen med intervjuer av Rolf D. Tønset, som er mester for noen meget gode bilder av UFO´ene over dalen. Siden 1965 har han sett de merkelige fenomenene et halvt hundre ganger. Også Ole Lillevold er intervjuet.

Forts. neste nr. Fink.

ALTERNATIV LITTERATUR

Har du vanskeligheter med å finne bøker om:
YOGA · PARAPSYKOLOGI · PYRAMIDER
HOMØOPATI · ENERGI · MAGI
ASTROLOGI · MEDITASJONER · HELSEKOST · PENDULERING m.m.

Hvis svaret er ja, og du ønsker informasjon om ovenstående eller lignende emner så send inn nedenstående kupong.
Du kommer dermed inn på vår mailingliste hvor vi ønsker å informere om eksisterende bøker og nyutgivelser. Det finnes et begrenset antall bøker på norsk, så vi har derfor inngått samarbeide med danske og engelske/amerikanske forlag.

Fru/frk./herr .....

Adresse .....

Postnr./Sted .....

Evt. telefon .....

CARL FALCK *Bok- og papirhandel*
Avd. for «Alternativ Litteratur»
Storgaten 30 – 3100 TØNSBERG

HVIS DU SER EN UFO –

HVA GJØR DU DA?

Når man får øye på et ukjent flygende objekt, så er dette ofte et så fascinerende syn at man har lett for å glemme å legge merke til endel viktige ting - data som vil være av betydning. Derfor denne lille sjekk- og huskeliste:

- TID - Første observasjonstidspunkt og varighet.
- STED - Observasjonssted (nøye), evt. v. krysspeiling.
- KURS - Objektets bevegelsesretning (kompasskurs).
- HØYDE - UFO'ens høyde over horisonten (vinkelgrader) ved observasjonens begynnelse og slutt.
- UFO'en - Størrelse, form og farge samt evt. detaljer. (ref. En ert holdt mellom tommel og pekefinger på strak arm dekker akkurat månen)
- VÆR/FLY - Merk deg vind og værforhold samt evt. posisjon til sol/måne. Videre om det er fly/helikopter i nærheten under eller etter observasjonen.
- VITNE(R)- Gjør andre oppmerksomme på UFO'en og noter om mulig deres navn og adresse.
- FOTO - Har du kamera med eller nært, så glem ikke å bruke det - ta flere og varier tid/blender.
- KONTAKT - Har du kjente i den retning objektet beveget seg mot, så ring og få disse til å være på utkikk. Derved kan oppnåes flere vitner og plotting av objektets bane.
- LANDING - Observeres landing, må stedet oppsøkes snarest. Se etter spor og merker og fotografer. Merk stedet godt og gjerd inn om mulig. Kontakt avdelingsledelse og/eller rapportsentralen.
- RAPPORT - Rapporter observasjonen snarest til avdelingsledelse og/eller rapportsentral - gjerne over telefon. Fyll ut rapportskjema og send snarest.
- ANDRES - Får du høre om andre personers UFO-observasjoner lokalt, så oppsøk vitne(r), undersøk og rapporter som nevnt over. Ha gjerne med informasjonsfoldere, og opptre vennlig og korrekt.